

КАМЕНЯРІ

1946

КЛИЧ "КАМЕНЯРІВ":

ПУГУ, КОЗАКИ!

САСКА - САСКА, БУРСАКИ!

ДЛЯ НАРОДУ РОСТУТЬ СИЛИ

В СЛАВНІЙ БУРСІ ПЕТРА МОГИЛИ,

БУРСА, БУРСА, БУРС - БУРСУН,

САСКА - САСКА - САСКАТУН!

Мирослав М.Гавриш
Голова Клуба "Каменярі"

З нагоди тридцять-літнього ювілею Клуба "Каменярі" видано цей річник відмінним, під багатьома зглядами, від попередних чисел, і ми віримо що наші читачі будуть вдоволені його змістом.

Велике признання належиться Редакційній Колегії за старанну роботу у викінченні цього журналу. Не менше признання належиться й нашому ректорові, п.Сирникові за його конструктивну критику й поміч.

Вже через тридцять років Бурсаки виходять з Інституту на арену суспільного життя, і я певний, що тому що вони були "Каменярами", вони переживали й переживають веселіші й змістом багатші хвили в своїм житті. Недалеким той час, коли і нам прийдеться лишати Інститут з його милими споминами, та ступати слідом його попередних цитомців.

Мир. М. Гавриш

КАМЕНЯРІ

ЖУРНАЛ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА "КАМЕНЯРІ" при УКР. ІНСТ. П. МОГИЛИ

САСКАТУН - САСК.

ГРУДЕНЬ

1946

Редакційна Колегія

Сидять, з ліва на право: Галля Даркович;
Дмитро Добровольський, нач. редактор; І.Г. Сирник,
в ролі дорадника; Маруся Ткачик.
Стоять, з ліва на право: Євген Слонецький;
Станіслав Клапоушак; Савеля Федорук; Василь Буряник.

ПОВОРІТЬ ТЕМНОТУ!

Світ іде в перед. Коли ми не поступаємо разом з ним, тоді лишаємося позаду, наше оточення стає нам незрозуміле, і ми є безсильні зрозуміти світ. Людське життя, це - боротьба зі своїм оточенням. Ця боротьба вимагає науки і знання.

В Інституті ми живемо іншим життям. Воно різниться від дитячого життя, коли ми були під опікою і наглядом наших рідних батьків. В Інституті чекає нас праця - тяжка але конечна праця. Цєю працею ми мусимо поборювати наше невіання та розширювати свій світогляд. При допомозі цих двох здобутків, ширшого світогляду і побільшеного знання, ми здумаємо лупати ска-

лу незнання і темноти серед нашого народу.

Коли заглянемо в історію цього Інституту, то зауважимо, що через нього перейшов чисельний ряд студентів-"Каменярів". Ми знайдемо їх в різних закутках українського населення, і воюди вони дають поміч і провід в громадській праці. Відзначається вони не тільки як добрі українці, але також як першорядні громадяни нашої країни - Канади.

Ми не сміємо лишатися позаду. Нам треба пам'ятати, що ми молоді, маємо в будуччині заступити місце наших старших товаришів. В Інституті ми маємо нагоду поширити наше українське знання, познайомитися з українськими ділками й працівниками, котрі поклали підвалини під наше громадське життя в цім краю.

Коли зрозуміємо, чого ми до Інституту прийшли, яка є ціль нашого перебування в Інституті, і коли будемо працювати спільно, щиро й совісно, тоді станемо на дорозі до кращого суспільного життя. Коли ми собі ще цього не освідомили, то берімося зараз до цієї важкої праці - приготувати себе не тільки до шкільних іспитів, але також до тої великої праці, що йде кожного з нас між нашим народом.

Іван Франко.

КАМЕНЯРІ. (Уривки)

Я бачив дивний сон. Немов передо мною
Везмірна, та пуста і дика площа,
І я прикований ланцюм залізним стою
Під височенною гранітною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я.

У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний нам з гори як грім гремить:
"Дупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносить і труд і спрагу й голод,
Во вам призначено скалу цю розбити."

І всі ми вірили, що своїми руками
Розібемо скалу, роздробимо граніт;
Що кровю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець, і за нами
Прийде нове життя, добро нове у світ.

Оттак ми всі йдемо в одну громаду скуті
Святою думкою, а молоти в руках.
Нехай прокляті ми і світом позабуті!
Ми ломимо скалу, рівнаєм праді путі,
І части всіх прийде по наших аж кістках.

Оце вже четвертий рік приходитьсь мені працювати між вами і з вами. Всякі часи разом ми пережили. Були хвили що нас підносили, були й моменти що нас пригноблювали. Їх ми переживали спільно, і я вірю що з того всего пережитого, ви вибрали найкращі перлини та заховали в теплім куточку свого серця - як милий спомин минулих літ.

За останніх три роки, назбирав і я багато милих вражінь, і дорожу ними, мов тою китицею живих і пахучих квітів. Бо із квітами мав я до діла - з молодим квітом українського народу - його надією і майбутністю.

Я бачив як ви перши раз, боязько та непевно, переступали поріг Інституту. І знову бачив, як по кількох роках, ви виходили з Інституту, з піднесеним чолом і сильною вірою, що ви поборете світ.

До тої боротьби ви приготовляєте себе в Інституті і школі. Світ ще так ніколи не потребував людей ідейних і характерних як потребує їх сьогодні. Людство переживає те пер найчорнішу добу в своїй історії. Ми є свідками великих подій. На тлі світового хаосу і руїни, підносить голову темна, брутальна сила. Мов той октопус, вона своїми червоними й кровавими лапетами огорнула мало що не всю континентальну Європу. Мов той октопус, вона простягає свої лапета і на нашу канадійську землю. Оця темна і жорстока сила, котрій на імя - комунізм, кидає визов усім думаючим людям, що ще не стратили своєї рівноваги ні благородності духа.

Ви вчитеся історії і знаєте кілько то взяло часу, горя і крови, щоби нарешті вибороти волю людини. Пригадайте собі тільки "Магна Карта" з 1215 року, боротьбу Саймон де Монфорта за парламентаризм, боротьбу Вилкса за свободу преси, боротьбу Вільям Лайон Мекензого за репрезентативний уряд, а побачите що за кожную пядь свободи треба було заплатити кровю. Історія далі показує, що людство мусіло часто іти в бій, щоби ті вольності зберігти. За нашої пам'яті треба було два рази зводити тяжку боротьбу, щоби смолоскип свободи не погас в світі.

Ви пам'ятаєте як в чорних днях 1940 і 41-го року доля демократії висіла на волоску, і ви також знаєте як дуже мало тої демократії осталося сьогодні в Європі - як основні права людини зникли за залізною куртиною червоної Москви.

І. Г. Сирник
Ректор Інституту
від серпня, 1943-го р.

Про це підносять голоси такі люди, як Дороті Томпсон, Вінстон Чорчил і другі, в яких ще не завмерло людське сумління. Бо правди не можна закрити ні сховати. Навіть з поза залізної куртини факти виходять на яв. А хіба кращого доказу треба на те що діється за залізною куртиною, як те - що сотки тисяч скитальців не хочуть вертати до країв "визволених" чи контрольованих Москвою? Та хто ж не хотів би вернутися додому, до рідні, до рідного села?

Смолошкин свободи погас в східній і середній Європі. Як марево, посувається червоний Молох і на решту Європи. Будьте чуйні і не допустіть до того щоби смолошкин свободи погас в Канаді.

Вживайте своє знання в користь свого оточення. Людина є частиною суспільства, вона не живе тільки для себе; вона повинна ділитися своїм знанням і здобутками з другими. Світ завдячє свій поступ людям, що не оглядаючися на власні користи чи вигоди, працювали щоби щось тривалого по собі лишити, щоби щось доброго і гарного лишити світові, щоби зробити його кращим чим вони його застали. І історія записала до безсмертної слави, на пам'ять грядущих поколінь: Сократа, Гетого, Флоренс Найтінгейл, Пастера, Лінколна, Шекспіра, Борнса, Шевченка та сотки других, що віддали своє знання і талани на службу людства. Та історія не записала ще нікого, що вживав своє знання і талани тільки на свою власну користь чи наживу. Навпаки, вони є знані як - паразити.

Наші батьки тяжко працювали на кавалок хліба, і коли посилали свою дитину до школи, звичайно говорили: "бачи сину, як тяжко ми горюємо. Іди синку до школи, вчися добре та здобудеш собі лекшого хліба". Та здобути лекшого хліба не є ціллю науки. Ви вчитесь тому щоби стати кориснішими членами вашого оточення, щоби ви могли те оточення піднести і збагатити.

Великий президент Америки, Лінколн, ніколи не був багатим чоловіком. Тяжкою невинною працею й самообразуванням він підніс себе із самих низин на саму вершину людського успіху. Багато читав та при всякій нагоді збагачував свою бібліотеку добрими книжками. Одного разу приятель Лінколна, знаючи добре його матеріальні гаразди, сказав до нього: "Нащо тобі ця вся наука здалася? Вона ж не дає тобі легкого хліба." Лінколн відповів: "Ти помиляєшся мій друже. Наука не на те щоби дати людині легкого хліба, а радше навчити людину як жити, коли вона вже того хліба здобуде".

Ви і я родилися вже в Канаді. Тут будемо розбудовувати своє життя. Беріть повну участь в житті нашої країни. Часом молоді люди думають що розбудова нашої країни дійшла до такого ступіння розвитку, що дуже мало або й нічого не осталося робити, що вже нема поля до попису. Та так воно не є. Українці, особливо, мають ще широке поле до попису. До цього часу, наш нарід, беручи під увагу його дуже обмежені початкові засоби і короткий побут в Канаді, досягнув величезні успіхи. Та наші дотеперішні досягнення є більше льокального характеру. Ми ще не видали з поміж себе Мек-

доналда, Каршієра, Лорієра, Бентінга. Ось тут є широке поле до попису.

Беручи повну участь в житті Канади, ви одночасно не повинні забувати, що ви є українці. Навпаки - ви повинні ще ближше заізнатися з культурними цінностями українського народу - знати його мову, літературу, минушину, його багате мистецтво. Не бійтеся що може наступити конфлікт між українською а англо-саксонською культурою. Між гарним, добрим і взнеслим, не може бути конфлікту. Лорієй був більшим канадійцем, тому що він був французом, і міг щось свого питомого вложити в державне життя Канади. З тої самої причини, Лойд Джордж був більшим британцем тому що був валійцем.

Не тікайте від себе, і не робіть з себе Ерніїв, Росів, Диків і Смитів. Яке моральне право має українець до "Смита"? Саме ім'я ще нікого не зробило славним. Славу, пошану і признание добувається тяжкою, солідною, корисною і чесною працею. Ім'я є лише наліпкою, маркою, що відрізняє одну людину від другої.

Коли Лорієрові закинули одного разу, що він, будучи французом, не робить нічого щоби якнайскоріше засимілювати Квебек, він відповів приблизно так:

"Я був недавно в Англії, і бачив там величаву і гарну будівлю, що чарувала моє око. Вона була збудована з мармуру, дуба і граніту, та ті три елементи сплітались, і творили одну гармонійну цілість. Моїм бажанням є, щоби мрамур, остався - мрамуром; дуб, остався - дубом, а граніт, остався - гранітом".

Бог створив нас українцями, і українцями ми повинні остати. Божого закону, людина не має права ламати. Світ був би дуже монотонний коли б всі люди на світі говорили тільки одною мовою; коли б всі пташки співали на один лад; коли б всі цвіти були одної форми і краски. Якраз оця різноманітність, що Бог створив у Своїй великій мудрості, робить світ гарним та інтересним.

Пам'ятайте що найбільший вклад до канадійської культури зробите тільки тоді, коли затримаєте зв'язок з культурними цінностями свого народу. Тоді можна буде, те що гарного в нас, дати до загальної канадійської культури, що виростає на широких просторах Канади, і яка не буде англійської, французької чи українською, а яка буде відбитком того всего що є найкращого в кожному народі, що живе в Канаді.

З пошаною до минушнини, з практичністю і реалізмом до сучасності, з сильною вірою в кращу будучність - ідіть вперед шляхом правди, обов'язків і праці. І як коли ми стрінемося знову і стиснемо собі руки, щоби в наших очах можна було бачити, що ми не лукавили з світом, що ми сягали до зір, що "у нас нема зерна неправди за собою"...

Хай вас Бог благословить!

ПРИВІТ від ДИРЕКЦІЇ ІНСТИТУТУ.

Це вже другий рік по закінченню світової війни. Молоді люди - а студенти особливо, звертають свою увагу на мирні досягнення, на поширення свого знання, на приготування себе до мирного життя - до обов'язків. Те саме роблять і українські студенти.

Дирекція Інституту радіє, що наші українські студенти держаться на рівні з другими співгромадянами в цьому напрямі. Дирекція Інституту далі радіє фактом, що українські батьки і студенти оцінюють додаткову виховавчу працю Інституту. Свідомим цього є більше число аплікацій на прийняття до Інституту, чим можна примістити.

Дирекція Інституту особливо радіє, що ветерани становлять по важне число між питомцями Інституту. Коли прийшов заклик до горожанського обов'язку, вони без вагання відгукнулись, похвально виконали своє важке завдання, і щасливо вернули до нас. Ми щиро вітаємо їх і приймаємо в наше громадське співжиття. Їм, особливо, бажаємо найкращих успіхів в науці та їхніх стремліннях.

Український Інститут ім. П. Могили переживає цього року тридцяті роковини свого існування. Вже через тридцять років приходять українські студенти до Інституту, щоби набрати освіти, вивчитись фаху або професії. Та не менше приходять і приходили тому, щоби навчитися, пізнати і поглибити своє знання про те хто вони є, чиї вони діти; пізнати скарби українського народу - його світлу історію, культуру, літературу, пісню, музику, мистецтво. А пізнавши це, бути гордим свого походження, не чути ся комірником в своїй рідимій землі, а чути ся рівним з рівними.

За тих тридцять років, Інститут може виказатися важними здобутками серед українського народу в Канаді. Інститут бундував і плекав народню свідомість, виховував громадянство і студентство до громадських і горожанських обов'язків. Вже поперх дві тисячі студентів перейшло через Інститут, сотки з них одержали вищу освіту і займають поважні становища. 6 послі, лікарі, дентисти, адвокати, інженіри, агрономи, професори університету, велике число учителів, директори шкіл, шкільні інспектори, апікарі та інші. Найбільше їх знаходиться в Канаді по всіх провінціях. Значне число живе в Злучених Державах Америки, а є також один, Др. Василь Чепіль, аж в Китаю, визичений канадійським урядом китайському уряду,

І. Г. Мадук. В. С. А.
Голова Дирекції.

щоби перевести в Китаю програму земельної господарки і реабілітації.

Чому це наводимо? Наводимо це тому, щоби пригадати вам, теперішнім студентам, що знаходячися в Інституті, ви не знаходитеся в приміщенні, що тільки недавно заіснувало. Ви знаходитеся в Інституті, що вже тому тридцять років заснований, і має вже за собою світлу історію і великі здобутки, до чого було вложено багато самопожертвування і труду. Ті труди, ті жертви, той час, витворили вже традицію Інституту. Переживаючи цей рік в Інституті, майте на увазі цю традицію, і що найменше сподіємося, що ви задержите її такою світлою якою вона є, а радо буде признаний кожний крок, коєне ваше зусилля, щоби цю традицію ще збільшити, зміцнити і зробити її ще більше світлою.

Дирекція бажає, кожному з Вас особисто, корисного і веселого перебування в Інституті протягом цього шкільного року.

За Дирекцію Інституту,

Іван Г. Мадюк, Голова.

Український Інститут ім.П.Могили

З Бурсацького Світа

МОГЛО БУТИ ГІРШЕ.

Для собі раз дуже великий філософ - Богдан. Як коли сталося злого, то він добре подумав над еправом і на кінці завжди сказав: "А, та то могло бути багато гірше".

Так то раз сталося в бурсі, що Богданів добрий товариш, Віктор, порядно зголоднів, отже в глибині ночі закрався нишком до кухні, отворив комору з провіантами, і почав смачно заїдати пироги.

Все було б пішло добре, як би не сторож. Пан Збанок почув шелест в коморі, і крадьком почав розсліджувати звідки той шелест походить.

Ви дорогі читачі, певно вже посумніли, бо сподієтеся що пан Збанок зловив нашого голодного бурсака на гарячій вчинку, - і так воно дійсно сталося. Пан Збанок зловив нещасного Віктора за сорочку, вигнав на гору, і на другий день розказав цілу ту аферу ректорови. Пан ректор здорово поганьбив Віктора, а що найгірше - заборонив йому їсти бурсацькі пироги через цілий рік.

Це є найстрогіша кара, яка тільки може попасти бурсакови бо як вже не можна їсти пирогів, то нащо тоді жити на цім нещаснім світі.

От розкажучу про цю велику трагедію нашому філософови, Богданови, і сатий мало не плачу.

Богдан добре подумав одну хвилину, а на кінці каже:

- А, та то могло бути багато гірше! -

- Та як може бути гірші? -, я мало не закричав до нього.

- Во як би пан Збанок був встав і подивився до комори одну ніч перед тим, то був би мене там зловив -, відповів Богдан.

Рамек.

Зячківський каже, що його радість, як він побачить свого старого товариша, Веремана, є два рази більша тоді, як він довідається що Вереман має багато грошей.

Ференюк до панни Р-и на Сумк забаві: " Скажіть мені Надійко моя, все про себе - ваші мрії, пляни і число вашого телефону?... "

Історичне питання, котрим тов. Наконний кожного зашаховує: - Що ви думаете про гетьманщину? -

Підслухав Рамек.

А МУЗІКА ГРАЄ, ГРАЄ,
В БУРСІ СТІНИ РОСПИРАЄ.....

Ця історія почалася ще 1941 року. Тоді то, в одній дуже добре знайій околиці в Саскачевані, ми всі три учителювали недалеко один від другого. Степан був серед нас найстарший, дуже доброї вдачі і ідеаліст, якого ви тепер не знайдете. Михайло - був жвавий і скорий, не тільки в розмові але й в ділі, а я вже ні одною ні другою вдачі не мав, та все з ними приставав.

Як би Степан був знав що нарешті станеться, то може був би і до служби не записувався. Та Михайло все вірить що Степан був би пішов і те все знову пережив, добре знаючи що його мало чекати. Я не знаю.

- Що ти думаєш про війну? - питає нас одного дня Михайло, як ми зійшлися всі разом.

- Воно не дуже добре виглядає, - відповів Степан, бо в той час німці мали великі успіхи на всіх фронтах.

- Може ми повинні записатися до служби, - докинув я не думаючи.

- Геніальна думка! - кликнули вони обидва.

Ми побули ще разом поверх години і скоро забули за все - за війну і за німця, бо недалеко була нова молода учителька, і про неї треба було подумати.

За тиждень приїдять ці два козаки до моєї школи і Михайло, навіть не привітавши, каже:

- Ну, Петре, ми їдемо за два дні.

- Та куди? - питаю.

- Ми записалися до летничої служби, - відповів Степан з такою холоднокрівністю наче б то було діло, що його хто будь виконує кожної днини в своїм житті.

І так вони поїхали вчитися літати. Ми перепишувалися часто. Степан все скаржився що мусів бути Михайловим опікуном, бо цей любив в клопоти попадати і треба було його рятувати. Мені стало скучно за тими опришками і на другу весну я вступив на службу в короля.

Під час нашого вишколу в Канаді, ми всі тільки один раз зійшлися в Нью Йорку, і то тільки на короткий часочок. Михайло і Степан мали вже вищу рангу і почувались веселими, бо сподівалися незадовго виїхати до Англії. Ми трохи побажували, а Степан і я трохи пожурилися що Михайло був такий буйний.

Я вернувся до своєї стації в

Квебеку і через довгий час не чув нічого від своїх летунів. Аж нарешті в січні 1944 року, дістав листа з маркою "десь в Англії". То був лист від Степана. Він був вже за морем разом з Михайлом, і хоч вони ще не літали до Європи, то описував чудесні річч і переживання в Англії. Читаючи той лист мені здавалося, що вони були дійсно щасливі що там були. Я тоді ще не знав що часом і не так мило могло там бути і конечно хотів поїхати хоч би тільки до Англії.

Я мушу вірити в судьбу, бо в червні 1944 року я вже був на великому кораблі на Атлантийському океані. За сім днів я вже був в Скотландії, а що більше, я остаточно опинився в тім самім шкадроні де були мої товариші. Михайло і Степан були вже старшинами, і як ми разом зішлись, то радості нашої не було кінця.

- Як там моя блондинка? - питає Михайло.

- Та скажи, про котру думаєш - чи про ту в Винніпегу, чи про ту, що так полюбив в Торонто?

Ми сиділи того першого вечора майже до самого ранку, я розказував їм про все в Канаді, а вони - про все в Англії.

- Тепер німець певно піддасться, як почує що ти приїхав, жартував Михайло.

Степан був ще тихіший тепер як був зак вписався до служби. Тепер він все курив люльку - мені вона і до нині пригадується, бо була стара неначе б походила від його прадіда. Як він її курив, то треба було трохи дальше стояти, бо видавала із себе таку сильну аром, що горло лоскотала. Одинокий час, коли можна було побачити його без люльки, то тоді коли зібрався в лет.

Ми були там разом майже цілий рік - до 5-го червня. То були веселі часи, бо Михайло і Степан не літали дуже часто і все вертали без перепон. Але доля наче та полохлива птиця - здається, ось-ось її впіймаєш, а вона знесе свої крильця, і полетить далеко за широкі степи і сині гори...

Мені пригадується мов сьогодні, як наш шкадрон, тиждень перед 5-им червнем, відчував якесь напруження - наче якийсь великий тягар тяжів над нами, і ми мусіли навіть потихо говорити щоби не покликати на себе якоїсь великої тривоги. Ми всі знали що напад альянтських військ має котрогось дня бути - але коли? Наші великі літаки стояли напоготові на летнищах - готові до лету кожною хвилиною.

Пришов день 5-го червня. Сонце ласкаво гріло через цілий день, а над вечір соняшні лучі хотіли неначе послідний раз показати світові свою красу.

Михайло, Степан і я, скоро по вечері, помандрували собі біля наших кватир і полягали на зелену траву під могутніми дубами. Яка чудесна була краса природи! Чути було спів зазубки, і в такім оточенні той спів видавався чудесний. Час від часу можна було чути гомін далеких літаків, але нарешті і той гомін загубився в далечині.

Ми лежали мовчки через довгий час.

- Що думаєте робити як війна скінчиться? - ,нарешті запитав нас Степан, потягаючи свою люльку.

- Може би ми купили разом якийсь склеп, - відповів Михайло.

- Може ми будемо мусіли олівці продавати по вулицях Винніпегу! - докинув я.

- Я думаю вертатися до школи, - продовжував Степан, - і думаю що ви повинні також. 14

- Та нащо... почав був Михайло, коли нараз рознісся аларм:
- Всі до своєї служби! -

Михайло і Степан побігли до своєї площі і я за ними. Всі механіки вганяли без перестанку. - Це є та хвиля! - сказав один до нас. Вони переглянули літаки ще один останній раз, і за кілька хвилин, неначе велике стадо крилатих птиць, літаки почали зноситися в гору.

Я бачив як Степанів літак, а потім і Михайлів, взнеслися в гору, а за ними ще більше і більше літаків.

Чи були би коло моря і чули як буря підносить великі хвилі, що безнастанно бють об береги?

Бо не тільки з нашої площі, але й літаки із двісті других площ, зносилися в той сам час, і прямували на південь - до берегів Європи. Шум тих літаків бив в наші вуха, мов ті хвилі об береги, і здавалося що цілий острів трясеться, та що шумові не буде кінця.

Не всі наші літаки вернули того памятного 6-го червня. Михайло вернув аж над ранком, і ми обидва чекали ще дві години, але його не було... Нарешті сон зморив наші очі і ми пішли до своїх бараків. Поки ми заснули, хтось накрутив радіо, і ми почувли офіційне звітання, що наші війська висіли на береги Європи.

Не всі вони повернули.

Степана ми більше не бачили.

Рамек.

ВЕЛИКДЕНЬ в ЛОНДОНІ.

Нас п'ятнадцять там стояло у величавій церкві в столичнім місті Англії. То був Великдень, і на серці в нас тяжів великий тягар. Ми знали що в Канаді також Великдень, та що наша рідня, знайомі і приятелі стрічають в радості це велике свято, а ми так далеко за морем, на чужині...

В Лондоні не було тоді українського священика, і не було кому відправити Богослуження. А як дуже хотілося побачити свого священика в ризах, вислухати Служби Божої, та послухати воскресних пісень.

Ми співали самі. Один з нас проводив а решта співали "Христос Воскрес". Пісня розходила ся по великій церкві, виходила на вулиці Лондону, а в нашій уяві, мов на кінці, виринали картини, рідні картини наших домів. І ми бачили святочно застелені столи, свячену паску й колачі, чули веселий гомін дзвонів. На хвилях воскресної пісні ми линули до вас - додому.

Ми вийшли з церкви і пішли до нашого Українського Клубу. Дівчата розвинули пакунки з Канади і вибрали українські ковбаси, п'ять писанок, трохи хрину й бураків і бохонець білого хліба.

Ми розділили цю їду на п'ятнадцять частин, і кожен з нас з'їв свою пайку, уявляючи що він в дома.

Перший раз в своєму житті, в чужому краї, я відчув повну велич і зміст наших святочних звичаїв - нашої духової культури.

В Лондоні в Англії...

Іван Наконий.

Мала я сон...
 Сон - гарний, чудний:
 Була весна;
 Радість відкрила світ,
 Золоті проміння танцювали
 З синього неба,
 Вітрець повівав ... листочки шептали,
 - хто знає про що?

Цвіти очі підносили
 І весело усміхались;
 А там, в гаю вишні
 Цвітом, мов снігом, вириті...
 Пташки щебетали,
 Бо - радісні, легкі були їх душі.

Зелене жито відкрило поля -
 Зелене жито колисалося як вода;
 А далеко - за полями
 Видно село,
 Церква - от - сягає до Бога,
 А в тих біленьких хатах - мов палатах
 - Скарби - веселі серця.

Всюди панувала тишина...
 Нараз - чую спів,
 Ангельський спів...
 Дівіночки дзвонили, соловейко заводив,
 Навіть шептала річка...
 І було чути страшний стогін
 Далекого ревучого Дніпра.

Пробудилася я.
 Як туман все зникло,
 І я, лишилася сама -
 На чужині.

Маруся Ткачик.

КУТОК ДЛЯ ЗАКОХАНИХ.

Коли Богиня Любови зранила ваше серденько, і вам конечно треба поради, то найскоріше вдавайтеся до нас. Наша відповідь буде завжди точна, коротка і вичерпуюча. Якщо послухаєте її, то всі ваші клопоти, а часом навіть ваше життя, зникнуть мов камфора.

Якщо маєте, яке питання дуже приватного характеру, то за-лучіть одного долара, а дістанете авторитетну і цілком без-платну відповідь в приватнім і реєстрованім листі. За повне задоволення ручимо.

Проф. Б. Е. З. Умний.
Доктор Б. Р. Е. Хун.

ПИТАННЯ: Мені 18 років. Я сподобала одного бурсака, і не мо-жу без нього жити, але він на мене і дивитися не хоче, хоч я красавиця першого сорта і дуже бистроумна. Ради Бога, пора-дьте що маю робити, щоби його принадити до себе?

- Безрадна -

ВІДПОВІДЬ: Ми певні, що той безталанний бурсак шукає краса-виці, та вашої краси він ще не бачив. Це тому, що він не може бачити крізь косметики й порохи, отже дайте йому нагоду по-дивитися на вас рано - зараз потім як добре вмиється, / якщо ви взагалі мистесья/.

Ваш бистрий ум також вам на перешкоді. Бурсак, бачите, не хоче щоби ви його перехитрили, і тому тримається здалека від вас. Вдавайте перед ним, що нічогосінько не розумієте, а він зараз пічне до вас залицятися.

ПИТАННЯ: Я маю двадцять років і полюбив дві бурсачки - Анну і Марусю. Хочу знати наперед, котра з них буде щасливою дів-чиною, щоби я знав з котрою мені женитися.

- Модерний Вовк -

ВІДПОВІДЬ: Анна піде за вас і буде вашою жінкою - отже Ма-русю буде щасливою дівчиною.

ПИТАННЯ: Один місяць минув відколи ми пібралися, і хоч мій муж впевняє мене що далі щиро мене кохає, то мені тяжко при-ходить запрягти його до миття начиння. Це мене дуже непоко-їть, і я побоююся що його любов до мене остигає. Що маю роби-ти, щоби його принадити до начиння?

- Господиня -

ВІДПОВІДЬ: Ви не маєте причини непокоїтися. Ваш муж надалі вас кохає. Щоби переконатися що це правда, найміть до кухні молоду, гарну дівчину, а побачите, що ваш муж знову вернеться до начиння. Він навіть не схоче щоби ви свої руки мочили, бо він може помити начиння з наймичкою.

ПИТАННЯ: Мені 19 років. Я записався на курс астрономії на університеті, і мушу робити астрономічні обсервації вночі і то надворі, отже завжди беру з собою одну гарну бурсачку і обоє розбираємо зірні проблеми. Клопіт в тім, що ті проблеми забирають багато часу. Ми вертаємося додому пізно, застаємо замкнені двері, і не можемо увійти до бурси. Що мені робити?

- Зірляб -

Мала я сон...
 Сон - гарний, чудний:
 Була весна;
 Радість вкрила світ,
 Золоті проміння танцювали
 З синього неба,
 Вітрець повівав... листочки шептали,
 - хто знає про що?

Цвіти очі підносили
 І весело усміхались;
 А там, в гаю вишні...
 Цвітом, мов снігом, вкриті...
 Пташки дебетали,
 Бо - радісні, легкі були їх душі.

Зелене жито вкрило поля -
 Зелене жито колосалося як вода;
 А далеко - за полями
 Видно село,
 Церква - от - сягає до Бога,
 А в тих біленьких хатах - мов палатах
 - Скарби - веселі серця.

Всюди панувала тишина...
 Нараз - чую спів,
 Ангельський спів...
 Дзвіночки дзвонили, соловейко заводив,
 Навіть шептала річка...
 І було чути страшний стогін
 Далекого ревучого Дніпра.

Пробудилася я.
 Як туман все зникло,
 І я, лишилася сама -
 На чужині.

Маруся Тиччик.

КУТОК ДЛЯ ЗАКОХАНИХ.

Коли Богиня Любови зранила ваше серденько, і вам конечно треба поради, то найскоріше вдавайтеся до нас. Наша відповідь буде завжди точна, коротка і висчерпуюча. Якщо послухаєте її, то всі ваші клопоти, а часом навіть ваше життя, зникнуть мов камфора.

Якщо маєте яке питання дуже приватного характеру, то за-лучіть одного долара, а дістанете авторитетну і цілком без-платну відповідь в приватнім і реєстрованім листі. За повне задоволення ручимо.

Проф. Б. Е. З. Умний.

Доктор Б. Р. Е. Хун.

ПИТАННЯ: Мені 18 років. Я сподобала одного бурсана, і не мо-жу без нього жити, але він на мене і дивитися не хоче, хоч я красавиця першого сорта і дуже чистроумна. Радя Бога, пора-дьте що маю робити, щоби його принадити до себе?

- Безрадна -

ВІДПОВІДЬ: Ми певні, що той безталанний бурсак шукає краса-виці, та вашої краси він ще не бачив. Це тому, що він не може бачити крізь косметики й порохи, отже дайте йому нагоду по-дивитися на вас рано - зараз потім як добре вмиється, / якщо ви взагалі мистесья/.

Ваш бистрий ум також вам на перешкоді. Бурсак, бачите, не хоче щоби ви його перехитрили, і тому тримається здалека від вас. Вдавайте перед ним, що нічого і ніяк не розумієте, а він зараз пічне до вас залицятися.

ПИТАННЯ: Я маю двадцять років і полюбив дві бурсачки - Анну і Марусю. Хочу знати наперед, котра з них буде щасливою дів-чиною, щоби я знав з котрою мені женитися.

- Модерний Вовк -

ВІДПОВІДЬ: Анна піде за вас і буде вашою жінкою - отже Ма-русю буде щасливою дівчиною.

ПИТАННЯ: Один місяць минув відколи ми пібралися, і хоч мій муж впевняє мене що далі щиро мене кохає, то мені тяжко при-ходить запрягти його до миття начиння. Це мене дуже непоко-їть, і я побоююся що його любов до мене остигає. Що маю робити, щоби його принадити до начиння?

- Господиня -

ВІДПОВІДЬ: Ви не маєте причини непокоїтися. Ваш муж надалі вас кохає. Щоби переконатися що це правда, найміть до кухні молоду, гарну дівчину, а побачите, що ваш муж знову вернеться до начиння. Він навіть не схоже щоби ви свої руки мочили, бо він може помити начиння з наймичкою.

ПИТАННЯ: Мені 19 років. Я записався на курс астрономії на університеті, і мушу робити астрономічні обсервації вночі і то надворі, отже завжди беру з собою одну гарну бурсачку і обоє розбираємо зірні проблеми. Клопіт в тім, що ті проблеми забирають багато часу. Ми вертаємося додому пізно, застаємо замкнені двері, і не можемо увійти до бурси. Що мені робити?

- Зірлюб -

ВІДПОВІДЬ: Радимо вам виходити на студію пізно ввечері, щоб можна робити обсервації цілу ніч, а до бурси приходити рано, коли двері вже відчинені. Сніданок припадає в бурсі на пів до восьмої години, отже старайтись прийти на час.

П.Д - ч і М. Б - ч.

ЧОМУ МИ В ІНСТИТУТІ ?

Коли ви зайдете до Інституту ім. П. Могили, ви знайдете в ньому студентів, які вже довгий час переживають свої студентські дні в Інституті. Зацікавлює нас питання, в чім ці студенти знаходять принаду й любов до бурсацького життя. Щоб ми могли дати на це питання точну відповідь, ми мусимо самі пережити те студентське життя, стати частиною його, щоб красу цього життя побачити виразно - мусимо глянути глибше, щоб побачити фундамент, на котрім ця наша інституція опирається.

Прибувши до Інституту, новий студент починає відчувати взаємного життя, яке існує між студентами. Він відчуває що живе в своїм другім домі, бо цей дім, так як і його родинний дім, був здобутий силами його тяжко-працьовитих батьків. Він починає пізнавати себе як одного з великої родини - починає пізнавати, що він подібний до тих між якими він живе - що й він має обов'язки подібні до тих, між котрими він знаходиться. Він має цілі подібні до цілей других студентів-бурсаків.

Він бачить красу в звичайнім щоденнім житті. Він, приміром, відчуває теплоту веселого й приємного гуртка завсіди як займе своє місце в салі під час вечері, і знову коли знайдеться в гуртку веселої забави чи в більше поважних сходах студентського кружка. Краса бурсацького життя ростелюється перед ним, мов той чудовий краєвид природи, коли він почує звуки народньої пісні і музики, бо він це любив від ще від молодечих літ. Скоро він пізнає приятелів, і на їх обличчях бачить черти щирості і вірності.

Він також бачить, що бурсацькі двері - це двері до науки якої він шукає і покладає всю силу щоб її здобути. Він вчиться рідної пісні, історії, літератури, одним словом, такої науки якої він не знаходить де-інде, а якої йому потрібно тепер і пізніше. Він знаходить змогу розвивати свою здібність в організаційному житті, коли він займає своє місце на студентських зборах. Тут є нагода висловлювати свої думки перед гуртом, як також виконувати поважну частину організаційної праці для загального добра свого гуртка.

Він пізнає що Інститут доповнює ту науку в академічній інституції, до якої він учашає на академічні курси. По короткім побуті в Інституті знає, що бути бурсаком, є великим привілеєм для молодого студента.

Повищий образець студентського життя й активності в Інституті й відповідає на питання: чому ми в Інституті?

Мирон Балич.

ПРИПОВІДКИ ПРО НАУКУ.

Наука - то сила.

Науки ні вода не забере, ні вогонь не спалить, ані злодій не вираде.

Не вся наука в одній голові сидить.

Іван Гнатишин
Перший Голова "Альфа Омега"

В 1929 році малий гурток українських студентів саскачеванського університету зішлись разом, і по доцільних нарадах, рішили заснувати при університеті організацію українських студентів, що мала б за свою головну ціль - затримувати і плекати культурні цінності українського народу, та інтерпретувати їх перед англійським світом.

Так започаткувалася організація "Альфа Омега", взявши собі за назву першу і последню грецьку букву - початок і кінець.

Першим головою і головним основником "Альфа Омега" був добре відомий адвокат п. Іван Гнатишин, тодішній студент на університеті і питомець Інституту, котрий і тепер цікавиться працею товариства та час то подає свою поміч.

Професор Симпсон широко відомий зі свого розуміння та широкого зацікавлення українською культурою, був вибраний першим почесним головою, і від того часу є поновно вибраний кожного року на те становище. "Альфа Омега" щиро оцінює його поради і сугерестії.

До цього

пори, українські студенти при університеті у Вінніпегу також зорганізували товариство "Альфа Омега" і є надія що подібне стане в Едмонтоні, де поважне число українських студентів учає до університету.

Шкільний

Чайне прийняття для членів "Альфа Омега" в домі Проф.Павличенка. Прийняття устроїли дружини українських професорів і лекторів саскачеванського університету.

Рік на університеті є короткий і переповнений. Все такі члени "Альфа Омега" знаходять часу відбутися кілька зборів в рік, та приготувати хоч одну поважнішу програму, як приміром, Шевченківський Концерт в університетській аудиторії минулого шкільного року.

На місці також згадати, що товариство "Альфа Омега" в порозумінню з університетськими властями започаткували стипендію для українських студентів в саскачеванському університеті. Ця стипендія є відома як "Альфа Омега Сосаєті Скаларшипс". Стипендії є дві - одна п'ятдесят, а друга двадцять п'ять доларів. Аплікантів на ці стипендії рекомендує Товариство, та стипендії визначає остаточно "Університетський Комітет від Скаларшипс", беручи під увагу попис студента в студіях, його характер зацікавлення в українській культурі, і його потребу фінансової допомоги.

Проф. Дж. Б. Симпсон
Почесний Голова "Альфа Омега"
від самого початку заснування
Товариства.

Іван Наконний
Голова "Альфа Омега"
на рік 1946-47.

Гроші на цю стипендію зложують по рівній часті: Український Інститут ім. П. Могили, Брацтво Українців Католиків, і Українське Національне Об'єднання.

Призначення належить студентам з Інституту, що учаться на університет і великим числом вписуються в члени "Альфа Омега".

Із закінченням війни число українських студентів в університеті поступово зростає і їх вже можна числити на сотки. При їх ширшій співпраці можна буде ще краще розвинути і поширити працю Товариства.

Мир. М. Гавриш

УКРАЇНСЬКИЙ ТАНОК.

Український народний танок є багата галузь нашого дорогого мистецтва. Колиш Україна пишалася своїми танками, бо вони є гарні й пишні. Ними молодь, а навіть старші проявляли свою радість. Разом з танками були й танкові пісні, котрі попри гулящу веселість, вказували на народній побут. Рідко відбувалося яке народне свято, що святкували б без танків та наших гарних пісень.

Станіслав Клапоушак
Інструктор Укр. Танків
в Інституті.

Це все було можливе коли Україна була вільною. Та коли лютий кат завоював українську землю, те все було до певної міри заборонене. Вороги нашого народу старалися різними способами знищити українську культуру. Не вільно було нашим людям говорити та писати, що вони хотіли. Забороняли все найдорозше, що мав український нарід - нашу пісню, танки, звичаї, народний одяг. Забирали від нього віру щоб скоріше знищити наш нарід - спольщити чи змосковчити його.

Помимо того що український нарід плекав наші танки по селах, виступи були заборонені. Не можна було зібрати цих танків і зложити в друк. Серед таких обставин не міг наш танок розвиватися. Через те багато танкового матеріалу пропало для нас.

Хоч нищили вороги українську культуру, вона ожила. Як Україна воскресла в 1917 році, наша мова, пісня й наре-

шті народний танок, ожили. Під проводом нашого артиста Василя Авраменка, перша школа українських танків була відкрита в Калішському таборі в 1921 року, щоб відродити ту важну частину нашої культури. Почав наш танок дуже успішно розвиватися. Авраменко обїхав Галичину, Волинь, Холмщину й Полісся, Чехію, Німеччину й Канаду, де засновував школи укр. національного танку і випускав тисячі учнів. Ми знаємо який великий успіх він мав своїми виступами. На світовій виставі в Торонто, 1926 року, лю з різних країн дивилися і чарувалися нашими народними танками й строями. Другі виступи мали не менший успіх. Чи не має наш танок той сам успіх і тепер?

Ми повинні бути горді що ми походимо з українського народу. Ми повинні плекати національний танок, котрий є одною з найкращих галузей нашого мистецтва. Підтримуймо і шануймо його. Плекаймо його серед нашої молоді, і нехай він займає поважне місце в наших концертах і забавах, в правдивій його красі, котру він має.

Станіслав Клапоушак.

Василь Шур

Вже другий рік Інститут дає нагороду в сумі двадцять п'ять доларів одному своєму питомцеві, котрий через рік відзначиться в науці, українознавстві, та викажеться ініціативою, працьовитістю та хистом до провідництва.

Такими пожаданими прикметами відзначився Василь Шур з околиці Сван Плейн, Саск.

Василь приїхав до Інституту перший раз в осени 1945-го року. Приїхав пізно, бо треба було заробити на жнивах трохи грошей. Та те що він приїхав пізніше від других не стояло йому довго на перешкоді. Пильною працею він не то що догонив своїх товаришів, але й при кінці року був рекомендований у всіх предметах своїми учителями.

В студентським житті в Інституті, Василь також показався здібним хлопцем. В іспитах українознавства здобув найвищі марки. Брав участь в констесті дебат в Інституті, і як здібний дебатант, виграв чашу "Каменярів" з своїм товаришем в дебаті, Кріс Дроботом. Коли треба було вислати представників з вищої школи на між-провінційну дебат в Едмонтоні, то "Каменярі" без вагання вислали Василя. І кружок не завірся в своїх сподіваннях, бо Василь, разом з своїм товаришем Василем Загарією, що також виграв нагороду Інституту попереднього року, привіз лаври перемоги до Інституту.

Цього року Василь учасяє на дванадцятую класу в "Нютена Валіджіет", а на другий рік записується на курс в університеті. Задумує студіювати медицину.

ОРГАНІЗАЦІЯ.

Організація - це вища форма життя. Збираються люди в одну громаду і встановлюють потрібні закони, накладають на себе обов'язки, обдумують і укладають способи праці, ставлять контролю над працею та поведінням цілої своєї громади - оце і є та вища форма життя, яку люди називають організацією.

Сила одиниці занадто обмежена. Всяка більша праця вимагає багато рук, багато розумів і багато спільної праці. Для того люди лучать свої руки, свої уми і своє майно разом щоб піддержати себе спільно. Злука людей для праці, то так як машина в якій сила одиниці зв'язується для виконання того, чого не можуть виконати одиниці одинцем. Це машина, де кожна одиниця стає конечною частиною і працює в згоді разом з усіма іншими машинами.

Зрозуміти отже треба, що здоров'я, сила і успіх організації залежить від широти членів, що готові працювати для великої справи. Де більша сила, там більша праця і більше здо-

оутків для всіх членів, що до тої організації належать.

Подав Андрій Яремій.

М О Г И Л Я Н К И.

"Раз, два, раз, два, раз, два, три!
Ми є, ми є - Могилянки!
Будем щиро працювати,
Українцям помагати.
Мо - ги - лян - ки!
Могилянки!"

Могилянки! Хто то є Могилянки? Спитайте котрого будь бурсака, а я запевняю вас, що він вам скаже - але на вухо - так що би панночки не почули, та не дуже гордилися. Так - часом тихесенько і бурсаки признають що "Могилянки" є активний і навіть дуже гарний Клубок.

Це ви і самі розпізнаєте коли послухаете нашого кличу, бо кожне його слово викликає глибоке почуття в серці кожної Могилянки.

Товариство "Могилянки" при Інституті П.Могили повстало з тої причини, що перед дівчатами-студентками станули питоми

Маруся Ткачик
теперішня Голова
"Могилянок"

їм проблеми і справи, котрі тільки вони самі, при зорганізованій дискусії і праці можуть розв'язати. Вони побачили що перед ними є певна місія - піддержувати і поширювати українську культуру і традиції між українським жіноцтвом в Канаді. І як будучі провідниці, господині й матері, Могилянки взялися до праці, і вчуться вишивати, писати писанки, куховарства та печива, і вислухують рефератів на різні теми домашнього господарства, що їх виголошують на наших зборах і лекціях визначні господині з міста..

Поза свою працю в школі та в Інституті, ми не занедаємо й веселої сторінки, що має своє місце в житті кожної людини. Протягом року Могилянки справляють забаву, програми та чайні прийняття на якусь похвальну ціль. Приміром, минулого шкільного року зібрано тридцять п'ять доларів на українських скитальців. Ці гроші зібрано з чайного прийняття, що "Могилянки" устроїли в Інституті. Всі членкині щиро спів-

працюють з зарядом і при допомозі нашої Почесної Голови, пані А.Сирник, наша праця поступає в перед з добрим успіхом, помімо того що "Могилянки" є також членкинями Клубка "Каменярі" і багато часу не остається на нашу працю. Та ми використовуємо

кожну вільну хвилину щоби набрати духа української жінчини-
того духа що створить правдиві, веселі українські доми.

Тож до праці Могиланки! Ви - надія нашого Інститута та
нашого народу!

М. Ткачук.

ДУМКА

Сиділа я задумана
В пущі на чужині,
Прилетіла ластівонька,
Сіла на калині.
І так сумно заспівала,
Що аж серцю туга,
Немов вона утратила
Миленського друга.
Мабуть вона відчуває,
Так як моє серце,
Про неволю України,
Та про її страсти.
Повіває зимний вітер,
Сніг стане падати,
Тоді будеш ластівонько
Всіх нас покидати.
І полетиш ти далеко
До іншого краю,
Там де тепло і весело
Мов в небі, мов в раю.
Мабуть будеш ти летіти
Понад Україну,
Потіши та розвесели
Всю нашу родину.
Та скажи їм, люба пташко,
Що я Бога молю,
Щоб ще нашим братам, сестрам,
Усміхнулась доля.
І дівчина мов горлиця,
Сяде під липою,
Заспіває жалібноенько
Про свою долю.
Бо поїхав їй миленський
В далеку чужину,
Чи вернеться він здоровий,
Чи може де згинув?
Присягався як відїжджав
Любити до згину,
Вже три роки не вертає,
Дівча блудить, вяне.
Взнеслась в гору ластівонька,
Крильми злопотіла,
Наче нашу розмовоньку
Та порозуміла.

Броніслава Заверуха.

Говорять люди, що добра русалка відвідує кожну ново-народжену дитину, і наділяє її якимсь таланом. Одній дає - красу, другій - чарівний голос, третій - натхнення Музи, четвертій - бистрий ум, а ще іншій - добриче серце.

Коли це правда, то багато добрих русалок мусіли відвідати колиску Са - вели Федорук. Вони не по-купили своїми дарами ні їх різномордності.

Савеля Федорук - молода, струнка висока і чорноброва. Поглянути на ню раз, вистарчить впевнитися, що пан Сирник не помилився, приймаючи її до Інституту її активності у всіх ділянках бурсацького життя, веселий усміх, отверта, щира та симпатична вдача, скоро зробили її любимцем бурсацького товариства.

Савеля родилася в Райн, Саск., а до школи ходила в Вокстон. Там вона покінчила дев'яту класу. До десяти, одинадцяти і три-

Савеля Федорук кидає ратище, "джевелин" під час атлетичного змагання між трьома університетами в осіні цього року. В тім змаганні Савеля здобула чемпіонство на Західну Канаду.

надцятої у чапала до "Вакервил Каліджіет" у Віндзор, Онт. Там вона проявила надзвичайні здібності в науці і спорті, і здобувала всі можливі нагороди та відзначення. Подам деякі з них:

1. У "Вакервил Каліджіет" чотири нагороди - одну кожного року за найкращий popis в науці.

2. Найвищу нагороду за атлетику, через три роки загалом.

3. Медаль Дост. Павла Мартина, державного секретаря Канади. Це є найвища нагорода котру визначний студент може дістати.

4. Онтеріїську Домініяльно-провінціальну стипендію "скаларшип".

Найновіший успіх в своїй блискучій кар'єрі, Савеля досягла в Саскачевані, як згадано під її знімком. Це є надзвичай-

но великий осяг, і Савеля є правдоподібно першою українкою, що здобула цю честь саскачеванському університетові, Інститутів та українському народові взагалі.

Савеля записалася на філософію і хоче спеціалізуватися в фізиці. Мріє також стати колись професійним грачем в "сафт бал", в Злучених Державах Америки. Та хто може збагнути куди доля поверне її талани. Я одно певна - яку кар'єру в житті Савеля собі не вибрала б, то вона стоятиме на вершку горизонту - бо добрі русалки обдарили її своїми багатими дарами.

Маруся Ткачик.

У БУРСІ МОГИЛИ...

Популярна бурсацька пісня. Арія - "У горах Карпатах"

У Бурсі Могили, ой там би я жив,
З гори на долину усе б ся дивив.
Дівчата співають з легенька, все уха-ха!
А голос піяна там чути що дня!

У Бурсі Могили, там бурсак іде,
Прекрасну бурсачку за руку веде.
Дівчата співають і т.д.

У Бурсі Могили дівчата як мак,
А хлопці молодці співають як шпак.
Дівчата співають ...

У Бурсі Могили пан ректор іде,
Вкраїнських студентів до праці веде.
Дівчата співають ...

У Бурсі Могили ректорова йде,
За нею дівчата як мак той цвіте.
Дівчата співають ...

У Бурсі Могили є кухарочка,
Варить, випікає смачні стравочки.
Дівчата співають ...

У Бурсі Могили, там мило що дня,
Веселе, щасливе бурсацьке життя.
Дівчата співають

В Школі.

Учитель: - Кілько буде половина від двадцять?

Івась: - Не знаю.

Учитель: - Ану, уважай! Припустім що два злодії вкрали двадцять доларів, і як вони поділяться, то скільки кожний дістане?

Івась: - Найменше по два місяці.

БЛИСКАВИЧНІ УСПІХИ НА ВСІХ ФРОНТАХ.

Війна почалася. Через те що я був записаний до війська перед війною, то скоро по вибуху війни одержав листа від департаменту оборони що моя черга прийшла, та щоби я негайно по розумівся з моїм перед-воєнним відділом. Я це зробив.

В дуже коротенькім часі я опинився в Бритиш Колумбії. Ми тоді сподівалися там японців. Я це й досі думаю, що як японці довідалися що я вже приїхав, а ще з Олексом Процюком, то вони свій плян щодо нападу на Бритиш Колумбію, змінили.

Скоро канадійський генеральний штаб про це довідався, то зараз Процюка й мене висилають до Англії, подумайте, аж до Англії! Дуже добре! Ми їх пропозицію прийняли, але цього разу взяли з собою цілий регімент. Замовили собі корабля "Квін Мері" і поплили собі до Англії.

В Англії вже знали що ми приїжджаємо, отже зустріли нас з великою парадом, почастивали, і зараз повезли нас до південної частини Англії. І знову сталося диво! Як тільки Гітлер почув що ми приїхали, а ще з цілим регіментом, то в тім моменті відкликав свій наїзд на Англію. Наша команда цим так втішилася що аж розв'язала наш регімент, а Процюкови й мені дали дванадцять днів відпустки.

Діставши урльоп, мій Процюк десь зник. Я використав відпустку на те, щоби звідіти такі міста як Лондон, де за чотири центи я їздив по підземеллях яких п'ять годин, головню з тої причини, що не знав куди вийти на верх. Відвідав "Виндзор Кесл", Вежу Лондону, театр Шекспіра та другі історичні будівлі. Здибався з такими особами як Панчук, Киба, Кирилук та сотки других. З Лондону я поїхав до Единбургу, столичного міста Шотландії, де англійців дуже не люблять. Там відвідав "Единборо Кесл", "Да Роял Майл" і "Галируд Пелес" - палати колишніх королів Шотландії. Звідти вернув я до своїх бара-

Хата в якій родився Вільям Шекспір, англійський письменник і найбільший драматург світу.

ків. Процюка ще не було. Зараз по моїм повороті, знову сталося якраз те чого сподівався.

В Італії нашим аліантам дуже зле йде. Річ зрозуміла, посилають мене до Італії. Прибувши туди, да-

"Вестмінстер Ебей" в Лондоні, де з давних давен коронуються англійські королі.

Будинок парламенту в Лондоні. На вежі великий годинник, "Біг Бен". На знімці також дво-поверховий автобус.

Старинне римське місто, Помпеї, котре налісало колись 20,000 мешканців. В 79 по Христі було засипане попелом і піском вибухом вулкану Везувія. Розкопи початі ще в 18-ім столітті і тривають досі. Відкрито цілі вулиці, дома з різними виробами.

ли часу обмитися та наїстися і зараз кинули на фронт. Як так, то так! Зараз здобув їм Касіно, розторочив так звану лінію "Гітлер-Густав" та пігнав німця аж за Рим. Ну, а вже коло Риму, то треба відвідати Папу. Так і зробив.

Трохи мене здивувало що Папа не пізнав мене відразу, та коли я йому пригадав, що я українець з Канади, то він зараз собі мене пригадав і дякував, що я його відвідав. Заки скінчив з Римом, було вже запізно доганяти ворога.

Як Процюк почув що мені йде в Італію як по маслі, то зараз приїхав Ворог, почувши що вже й Процюк є, подумав серйозно та почав вибиратися з Італії. Наша старшина взяла цілу ситуацію під розвагу, і рішила що ми не маємо вже що в Італії робити, та канадійському війську в Голландії та в Німеччині не дуже добре йшло, отже треба нас післати там. Так і зробили. З вдячності за наші дотеперішні великі успіхи, висилають з нами цілий перший канадійський корпус. І так з першим корпусом ми прибули до Голландії. Ну, цілий світ знає що сталося. Війна закінчилася.

Поворот додому. Канадійські воїни висідають з корабля "Квін Елізабет" на пристані в Канаді.

Подякували нам, начіпали нам різних стяжечок на груди, і попращалися з нами на завісиди. Хто його знає?...

Тихесенько ми вернули додому.
- Вас. Бурник.

Др. Ю. Е. Драган, один з перших українських лікарів в Саскачевані. і перший українець вибраний послом до саскачеванської легіслатури.

дичний степень в Мегіл університеті 1926 року та починає свою практику в Саскатуні, де практикує й досі та тішиться великим числом клієнтів і приятелів.

Др. Драган, як під час своїх студентських часів так і тепер бере активну участь на широкій народній ниві. Він все цікавиться не тільки українськими справами але також всіма ділянками в канадйськй громадськй життй, вйрачи що таким способом можна зробити найбільше добра для нашого загалу. Через свої погляди на цю справу Др. Драган дав себе переконати вийти на політичну арену і був першим українцем вибраним послом до легіслатури в Ріджайні. Під час війни був головою Саскатунської Цивільної Оборони, через довгі літа членом "Ст. Джанс Ембленс Сосаєті", а тепер є головою на Саскачеван цєй організації.

Др. Драган одружився з панною Розиною Лазарук, дочкою добре відомих наших громадян в Алберті. Мають троє дітей - найстарший Евроній ходить до університету, Соня до вищої школи, а наймолодший Василько ще вдома.

Др. Драган має багато стичности зі студентами та співпрацює з ними при всякій нагоді. Членам нашого кружка буде цікаво знати, що Др. Драган був питомцем Інституту від 1913 до 1921 року, та співчуває зо всіма нашими думками, мріями та клопотами, бо він дуже інтересується всею молодю.

Вже пів століття минає як перші українські піоніри прибули до Канади. Вони шукали за краєм в котрім могли б знайти кращу будучність. Хоч часи були прикрі і тяжкі, то сильна віра і невсипуща праця помогли їм пережити і побороти всі труднощі.

Серед таких піонірських обставин прийшлося Ю. Е. Драганови провести свої молодечі літа в Плезент Гом, Манітобі, де його родичі були поселились. Це змалечку він був захоплений цікавитися громадськими справами.

Та вперше треба було фаху, отже Др. Драган по укінченню публичної та вищої школи побув два роки в Манітобській Рільничій Колегії, потім перейшов учительський вишкіл та учителював через кілька років. Та учительська праця, хоч внесла і часами приємна, не вдовольняла його. Його манило ширше поле ділання і він записується на медичний курс в Едмонтоні. Помимо того що треба було самому себе удержувати та переносити різні невідгоди, він дістає ме-

ЧЕРЕЗ ТРУДНОЩІ ДО ПЕРЕМОГИ.

Студентський Клубок "Каменярі" заснувався 1917 року, в другому році існування Українського Інституту ім.П.Могилы. Головним організатором цього клубка був С. В. Савчук, теперішній очолювач і Адміністратор Української Православної Церкви в Канаді.

Цей клубок мав на цілі створити для українських студентів в Саскатуні осередок, де студенти мали б нагоду висловити свої думки і проявити свою студентську діяльність а в додатку клубок мав помагати Інституту розвивати здібності питомців Інституту і приготувати їх на громадських роб'ятників.

Ю.Стечишин, В.А., І.І.В.,
один з перших укр.адвокатів в Саскачевані і
бувчий довголітній на-
стоятель Інституту.

Же в самих початках свого існування цей клубок прийняв собі мотто: *per aspera ad astra*. В буквальному переводі це значить - через труднощі до зірок, а у вільному переводі це значить: по стрімкій дорозі до зірок, або: через труднощі до перемоги, або: без труднощів ніхто в світі не піднесеться високо. Це мотто звичайно служить за провідну думку тим, що хочуть у світі досягнути якусь високу ціль, а до її досягнення є великі перешкоди, які треба усунути тяжкою роботою.

Це мотто відноситься не тільки до одної людини, але й до цілого народу. Тому клубок "Каменярі" завжди пригадував своїм членам, що вони повинні ставити собі високу і далеку ціль, бо коли її досягнуть, тоді принесуть користь і собі і своєму народові.

За час близько трох десяти-

років літ свого існування клубок мав багато членів. Їх напевно було вже понад 1500. Наслідки доброї роботи цього клубка серед такого чисельного членства нині видні для кожного, що не хоче замикаати очей перед фактами. Сотки членів "Каменярів" тяжко працювали у своїх молодих віці і вибилися на поважних і провідних громадян. Нині в трох західних провінціях Канади є сотки українських учителів і сотки тих, що колись були учителями. Всі вони займають поважне місце в громадському житті, а більшість їх - це були члени "Каменярів". Маємо в Канаді і Зєдинених Державах також сотки професіоналістів, а вони також в більшості були члени цього клубка.

Добрі наслідки праці згаданих людей є замітні всюди. Вистарчить навести такий примір. Ми маємо в Канаді все-українську організацію, що називається Комітет Українців Канади /в скороченні - КУК/, і до якої входять всі українські організації, крім більшовиків. Цей комітет має свої льокалі, або відділи, майже по всіх наших околицях в Канаді. Замітне те, що на кожних три відділи на цілу Канаду, один відділ є в провінції Саскачеван, де є найбільше число членів кружка і де вони найдовше працювали. Далше замітне те, що в зарядах тих відділів є багато бувших членів цього кружка, а де їх нема в зарядах, то вони звичайно є головними позакулісовими опорами тих відділів.

Те саме явище показується при всяких збірках на різні загально-народні справи. Бувші члени кружка і тут поважно фігурують.

Можна напевно сказати, що минувшина передає теперішнім "Каменярам" добрий рекорд осягнень. Та вона також передає нинішнім та будучим членам кружка обовязок продовжати добру роботу своїх попередників, обовязок далше працювати і для свого власного добра і для добра свого народу.

Не сміємо забувати, що наш нарід потребує далше нашої помочі. Через послідних кілька років світові політичні обставини кілька разів так складалися, що український нарід міг плекати надію, що соь-ось осягне свою довго очікувану політичну свободу і запанує у своїй власній державі. Тимчасом обставини обернулися і дозволили ворогові запанувати над українським народом та його землями. Те панування страшне і український нарід терпить нині муки, що перевищують муки колишніх християн в руках царів-поганів. Одначе "Каменярі" як молоді люди, в котрих надії панують - сильніше ніж у старших людей, не повинні теперішнім положенням знеохочуватися. Бачучи страшні і несправедливі обставини в світі, вони повинні радше загартовуватися до дальшої впертої праці, яка остаточно принесе для них особисто і для їх народу їм належне місце в світі.

Треба також згадати, до від часу заснування "Каменярів" в нашім житті в Канаді зайшли поважні зміни. Наше життя під многими зглядами змінилося. Ми нині стоїмо сильніше на ґрунті, до тут ми живемо і будемо жити і тому наші обовязки до цього краю ясніше зарисовуються.

Отже Каменярі повинні памятати про себе і про свої тутешні горожанські обовязки, але вони не повинні забувати також своїх обовязків до свого народу. Відносно українського народу в старім краю вони повинні памятати, що коли англійські горожани можуть думати, приміром, про міоїну роботу між чужими їм хінцями, то канадійські українці повинні цікавитися долею того народу, з котрого вони самі походять.

Др. Михайло Бойкович

УКРАЇНЬКА ДРАМА, ЯК ВИХОВНИЙ ЧИННИК

Чим більше я думаю про українську драму, тим більше вірюється в мені переконання, що вона є одним з найбільш будуючих чинників в житті народу. Має вона значущий вплив не лише на тих, що грають ролі, але і на слухачів-глядачів. Як одні, так і другі користають з неї в мірі цінності і значіння даної драми.

Др. Михайло Бойкович,
укр. дентист в Саскатуні
і один з перших питомців
Інституту.

В останніх часах, на жаль, число українських драматичних вистав в Канаді значно зменшилося. Для українців це велика втрата, бо внаслідок цього занедбанню зменшився і культурний вплив на молоде покоління. Цей вплив яскраво відзначувався в часах, коли по наших околицях українські драми виставлялися досить часто.

В першій мірі вплив позначувався на тих, що грали ролі. Були це переважно доморослі аматори, з яких багато навіть не вміли читати як слід. Дістаючи однак ролі до вивчення на память і до виконання, вони рівночасно мусіли вивчати мову. Тим способом вони присвоювали собі різні українські ідіоми; їх засіб слів значно збільшався; те, що вони вивчилися, в більшої залишилося в них на ціле життя. Українська драма отже була школою для тих, що не вміли, або мало вміли, орудувати граматичними правилами мови. Маємо

тепер поважне число осіб, що завдячують своє знання рідної словесності майже виключно українській драмі.

Подібний вплив відбивався також на слухачах. І вони мали нагоду збагачувати своє знання рідного слова. Українська драма стала для них джерелом українознавства. З неї вони черпали духові цінності народу, до якого вони належать; через неї скріплювалася в них любов до всього рідного.

Здебільшого українська драма є побутового характеру. Відзеркалює вона реалістично щоденне життя народу. Тим способом вона притягає увагу пересічного глядача. Але є в ній щось, глибше, як звичайний побут, а це: - українські пісні, якими багато наших драм переплітані. А українська пісня, це душа народу. В словах Шевченка,

"Наша дума, наша пісня
Не вире не загине,
От де, люде, наша слава,
Слава України."

В українській драмі криється також краса народного мистецтва, краса рідних звичаїв. Так аматор, як і слухач, познакомлюється в ній з українською ношею, вишивками, з установкою української хати у всій її, так сказати б, простій величності. Все те причиняється до збагачення нашого народного світогляду.

Не треба також забувати, що наша драматична література є багата на історичні пєси, які поглиблюють наше знання про славне минуле українського народу, і в яких передаються темні і світлі сторінки його існування, його жалі, терпіння, лихоліття, і його хвилини радості, щастя і поривів до краю долі. Для всіх отже, ці історичні драми є криницею національної свідомості.

Українське студентство повинно серйозно застановитися над цією занедбаною стороною нашої культури, і старатися відновити заінтересовання в українській драмі. Щороку вони повинні виставляти, з належним приготуванням, бодай одну драму. Підбирати треба позитивні штуки, і вистерігатися тих драм і комедій, що представляють нарід в негативнім світлі, і які не мають в собі нічого конкретного й будуючого. В тім напрямі заінтересовані студенти кожної хвили можуть засягати порад від тих, що в минулих роках брали живу участь в різних драматичних виставах і тим способом здобули певний досвід в тій важній ділянці української культури.

Збереження духа народньої свідомості в підростаючому поколінні українського елементу в Канаді багато залежатиме від відновлення української драми в наших освітніх осередках. Для цієї справи українське студентство повинно посвятити бодай частинку свого часу, енергії й знання, памятаючи, що це діло є одним із важніших виховних чинників в українознавстві й загальній освіті.

Інструктори і курсанти на першій Курсі Укр. Школи.
Перший ряд з ліва на право - Інструктори: Н. Лабюк, І. Шклянка,
Д. Стечишин, пані С. Стечишин, о. Б. Гринина, Директор Укр. Школи,
пані А. Сирник, І. Т. Сирник, Директор Курсу, Б. Кошук, Б. Дубонок і
І. В. Іванішин.

Курсанти: пані У. Лабюк, Г. Лис, Ю. Кузьмицька, О. Ференюк,
Т. Король, М. Цюпка, І. Бойко, С. Федак, В. Романюк, А. Васкуд, Н. Кіна-
ович, З. Стечишин, В. Котик, В. Василів, В. Світлик, П. Ніхольдт, Д. Котик,
Мир. Кушнірук.

УКРАЇНСЬКІ ПРОФЕСОРСЬКІ СИЛИ
ПРИ САСКАЧЕВАНСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТІ.

Др.Т.К.Павличенко

Др.Павличенко родився 1892 року на східних землях України. Там скінчив учительську семінарію та Учительський Інститут. Студіював на університеті в Кам'янці Подільському, Господарський Академії в Кракові та скінчив університет в Празі як інженір агрономії.

Прибувши до Канади 1927 року, Проф. Павличенко працював сразу як звичайний робітник на фермі а потім як будівничий контрактор.

В Канаді він здобув ступень магістра біології при університеті в Саскатуні та ступень доктора філософії /"Екологія"/ при університеті в Небрасці, З.Л.А. Він є першим кваліфікованим екологом в Канаді.

Починаючи з учительської семінарії Др.Павличенко здобув цілу освіту на одержаних стипендіях. Останню стипендію в розмірі \$2500 запропонувала йому корпорація Карнері в Нью Йорку, коли її президент Др.Кеппел відвідав Саскатун 1937 року і тут особисто ознайомився з працею Дра.Павличенка.

Від 1930 до 1938 року, Др.Павличенко був управителем Дослідної Лабораторії екології рослин при університеті в Саскатуні, а від 1938 року його призначено професором-дослідником екології рослин при тому ж університеті.

В Україні Др.Павличенко брав живу участь в суспільно-політичній житті. Був членом Української Центральної Ради, Установчих Зборів та займав різні поважні державні становища, написав кілька наукових і популярних праць та спеціально цікавився кооперативним рухом.

В науковій світі Др.Павличенко є широко знаний через:

1. свої студії коріння господарських рослин.
2. власний спосіб кількостних дослідів корінних систем рослин.
3. винахід педоструктометра - апарату для студії структури ґрунтів.
4. наукове обґрунтування мілкої обробки землі в посушливих кліматах.
5. збудовання спеціального культиватора для мілкої обробки землі.
6. працю нищення бур'янів на полях після засіву збіжжя при допомозі зверхньої обробки землі.
7. хемічні досліді для нищення бур'янів.
8. свої численні наукові праці в англійській мові з ділянки екології рослин.

Др.Т.К.Павличенко

Др.Павличенко одружився в Канаді з бувшою панною А.Греджук 1931 року. Мають три донечки: Люся - 13, Лариса - 10 і Надія 9 років.

Проф.Андрій Михайленко

Проф.Андрій Михайленко,
B.Sc., D.I.C.

Проф.Михайленко родився в Борден, Саск. 1909 року. Батьки його були свідомими українцями, що розуміли, вагу вищої освіти. Батько професора Матвій, щиро цікавився громадськими справами, брав чинну участь в заснуванні Інституту ім.П.Могили та входив до заряду цієї виховавчої інституції.

Покінчивши сему класу в місцевій школі, Проф.Михайленко приїздить до Інституту одинадцять-літнім хлопцем та учасяє до восьмої класи. В Саскатуні покінчив вищу школу та три роки університету. В осени 1929 року приїздить до філії Інституту у Вінніпеґу і на весні 1930 року одержує ступінь B.Sc. По укінченні студій дістає посаду радіо-техніка при Нортерн Електрик з осідком у Вінніпеґу, а потім в Саскатуні.

Бажаючи спеціалізуватися далі в своїй професії, Проф. Михайленко виїздить в осени 1933 року до Англії і в Лондоні записується на "повст греджуейт курс" в Імпіріал Каледж оф Сасінс енд Текнолоджі. Там осягнув ступінь D.I.C.

Перебуваючи в Лондоні, Проф.Михайленко заходив часто до Українського Бюро і там з Доктором Кисілевським, завідателем Бюро, та Олександром Дарковичом з Канади, творили українську трійцю в великій та гамірній Лондоні, де не одну годину провели на балаці про рідні справи. Під час великодних ферій виїхав на континент, відвідав рідне село своїх батьків, а у Львові звидів всі важніші українські культурні та економічні установи та познайомився з українськими діячами.

По повероті з Європи одержав посаду при Нортерн Електрик а 1939 року став інструктором електричної інженірії при саскачеванським університеті. Минулого року зістав назначений професором при тому ж університеті.

В 1940 році Проф.Михайленко одружився з панною Йоганною Магерою, що також покінчила курс домашніх наук в албертійським університеті, де опісля була інструкторкою. Мають двоє діточок, Катруся і Григорійка.

Проф.А.Михайленко тісно зв'язаний з Інститутом П.Могили. Був питомцем Інституту, членом Дирекції та Головою Дирекції через кілька років.

Історією свого успіху та зацікавлення ширшими громадськими справами, Проф.Михайленко ставить перед українське студентство гідний примір до наслідування.

Др. К. Андрусишин

Др. К. Андрусишин

Др. Андрусишин народився в Бині-пеґу, де покінчив публичну й вищу школу. Тоді записався на манітобський університет і спеціалізувався в англійській та французькій мовах.

Осигнувши степен ь М.А., він у 1929 році поїхав до Сарбона в Парижі де перебув один рік на мовних студіях. Там використав нагоду поїхати на Західну Україну, найдовше зупиняючися в Львові.

Скучно було йому самому їздити по світі, і Др. Андрусишин вернувшись з Європи, одружився з панною Галею Крет, передше з Едмонто-ну.

Від 1936 до 1940 року Др. Андрусишин учав до торонтського університету та одержав там докторат в романських мовах. В 1944 році одержав "Рокефелер фелогшип" на науку в словянських мовах в Гарвард.

На протязі свого дотеперішного життя Др. Андрусишин був дірігентом хору, редактором "Манадієського Фармера", незалежним кандидатом до манітобської легіслатури, інструктором італійської мови при торонтськiм університеті, а тепер професором та головою ново-отвореного відділу словянських мов при саскачеванськiм університеті.

Др. Андрусишин перевів на англійську мову більшість творів Коцюбинського та Хвильового, також короткі оповідання різних українських письменників як Стефаника та Черемшини.

Дмитро Максимюк,

Дмитро Максимюк, В.Е.

Дмитро Максимюк народився в Галичці, повіт Городенка. До Канади приїхав 1914 року та замешкав з своїми родичами в околиці Сквір Гил, Саск., де учав до публичної школи. Вищу школу брав в Саскатуні і скінчив учительський курс в 1926 році. Через цілий час своїх студій перебував в Інституті. Учительював чотири роки в околиці Витков.

На університет записався 1930 року на відділ інжнірії і покінчив його в манітобськiм університеті 1939 року. Був дуже добрим студентом; одержав "дженерал про-фисенсі" медаль у вищій школі та стипендію на університеті.

По укінченню інжнірії вчив

у вищій школі, так працював при саскачеванським пшеничним пу-
лі та при інших заняттях.

В році 1940 став інструктором в саскачеванським універ-
ситеті при інженірським факультеті де й досі працює.

Одружився 1943 року з панною Галею Мазяр з Брендон, Ман.,
відомою солісткою. Мають одну донечку Ілюсю Анну.

Павло Єзик, В. А.

Павло Єзик, В. А.

Павло Єзик вже другий рік ви-
кладає математику в саскачевансь-
кому університеті.

Уроджений 1913 року коло Есте-
ван, його родина перебралася до
Саскатуну в 1924 році. Тут скінчив
вищу школу й учительський семінар.
Став учителем 1933 року в околиці
Гедфорд і з маленькою перервою там
вчителював до 1942 року; останні
два роки був там директором вищої
школи.

Під час університетських студій
вступив охотником до канадійського
війська 1943 року, вислужив один рік
і знову вернувся до університету і
здобув ступень В. А. в математиці у
1945 року. По цім змінив курс та
вступив на студії історії, спеціалі-
зуючися в славістиці. Минулого року
здобув стипендію в розмірі \$500 від
Осередку Культури й Освіти в Вінні-
пегу. Далі продовжує студії історії
та пише історію Галичини.

У своєму часі був і є активний в громадській праці серед
канадійських українців. Був головою "Альфа Омега". Тепер є
секретарем саскатунського відділу Союзу Українських Канадій-
ських Вояків. Був головою молодечих і громадських організацій,
учительського товариства й відділу КУК-а. На другім Конгресі
КУК-а виголосив доклад на тему, "Культурні й Наукові Осигнення
Українців в Канаді."

ВЕТЕРАНИ ПИТОМЦІ.

Задній ряд з ліва на право: В.Буряник, С.Клопущак, Н.Гавриш, Е.Слонецький, Д.Добровольський, В.Ференюк.
Передній ряд з ліва на право: О.Гупка, А.Яремій, В.Вережак, І.Наконий, В.Палк, М.Гавриш.
Нема на знімці: М.Кіляшук, В.Франко, Н.Вінтоник, П.Власійчук.

ВАСИЛЬ БУРЯНИК.

Василя можна вважати посередником між студентством старішої і новішої генерації. Хоч Василь ще молодий віком, то пережив багато, учителював, був на війні, і з тих різних переживань назбирав чимало життєвого досвіду, так що коли говорите з ним, вам видається що він мусить бути старший, як він дійсно є або виглядає.

Василь родився в Галичині недалеко Стеніславова, в селі Угорники. До Канади приїхав маленьким хлопчиком і початкову школу скінчив в Джесмін, Саск., де його батьки поселились та й досі фермерують. До вищої школи почав учашати в Айтуні, а 1929 року приїздить до Інституту і записується до "Нютена Каліджіет". Скінчивши вищу школу, бере учительський курс і йде учителювати. Був принципалом вищих шкіл в Джесмін і Габард.

З початком війни Василь кидає учительство і 1940 року записується до війська. У війську перебув до кінця війни. Воював в Італії, Франції, Бельгії, Голландії та Німеччині і дослужився ранги капітана при артилерії. За морем був активним в Союзі Укр. Кан. Воляків, і заходив до клубу при кожній нагоді.

По закінченні війни Василь вертає до університету і надходячої весни кінчить філософічний курс. Перебуває в Інституті з своєю дружиною, учителькою з роду Верезик. Належить до заряду "Каменярів" і "Альфа Омега" та тішить довірям і пошаною серед студентів.

У хвилях, вільних від студій та інших обов'язків, Василь доповнює свою колекцію поштових значків. Він є справжній філіателіст. Збирає головні значки Бритіської Імперії і Канади.

Василь має намір студіювати медицину в наступному шкільному році. Щастя Боже!

Василь Буряник
одержує степенъ Б.А.

ТАРАС ГНАТЮК.

Тарас походить з околиці Гілберт Плейнс, Манітоба, де його батьки займаються фермерством. Початкову науку побирав в місцевих школах, а до вищих шкіл учашав в Етелберт і Гілберт Плейнс. По скінченні одинадцятої класи, Тарас мусів перервати студію на якийсь час через матеріальні причини. В осени 1943 року приїздить до Інституту і учашає на дванадцяту класу в "Нютена Каліджіет", а наступного року записується на курс книговодства та аудиторства в саскачеванському університеті. Над

Тарас Гнатюк
дістає степенъ
В.С.С.С.

успіхів, та сподіємося що за кілька років він отворить власну фірму чартерованих аудиторів.

ходячої весни отримає степенъ "Бечелор оф Комерс". По цім Тарас думає вступити на практику в чартерованого аудитора, щоби osiąгнути степенъ С.А./"чартерд екаунтент"/.

Перебуваючи через час своїх студій в Інституті, Тарас звернув на себе увагу своєю пильністю, поважною вдачею здоровим розсудком. Входи до заряду "Каменярів", був головою Редакційної Колегії і через довгий час скарбником Кружка. Відзначився також як добрий дебатант і з панною Василюкою Григор репрезентували Студентський Кружок в між-провінційній дебаті у Вінніпегу 1945 року.

Поза свою діяльність в Інституті, Тарас находитъ ще час брати живу участь в праці "Альфа Омега" і цього року є скарбником того товариства.

Тарас, тихої вдачі, любить читати книжки. Має замилювання до музики та бере лекції на скрипку.

Бажаємо Тарасови якнайкращих

ДМИТРО ГУЛУЦАН.

Дмитро родився біля Бюкенен, 1925 року. Пізніше його батьки переселилися ближше Канори. Свою першу освіту, від першої до десятої класи, побирав в місцевих школах, а вищу освіту докінчував вже в Канорі. Покінчивши вищу школу, Дмитро записався на учительський курс в Мус Джа, де, як кажуть, здобув кучеряве волосся, що зосталося з ним по нинішній день, та "Супіріор фірст Клес" учительський сертифікат. Жадоба вищого образования тягнула Дмитра далше в школу, і в осени 1945 року він записується на філософічний відділ при саскачеванському університеті.

Дмитро є здібний студент і пописується дуже добре в усіх предметах, але психологія та філософія мають на нього спеціальний вплив. По скінченні теперішнього курсу Дмитро має в плані учасати

Дмитро Гулуцан
одержує степенъ В.А.

дали на університет та вчитися словянських мов.

Дмитро є членом "Альфа Омега" та кружка "Каменярі". В обох бере активну участь, а головню в студентськiм Кружку в Інституті. З двома другими товаришами він працював над перерібною статута "Каменярів". Любить дебатовати, рідко коли кому піддається, та попри те приємної і товариської вдачі. Минулого року репрезентував кружок "Каменярі" на між-провінційній дебаті в Едмонтоні, взявши собі тов. Балича на поміч. Цього року Дмитро викладає українську історію в Інституті.

На Дмитра покладаємо великі надії.

ПЕТРО ДАРКОВИЧ.

Петро - це уроженець Волиня. Та заледви чи пам'ятає він рідне село, бо йому було всего три роки коли батьки його приїхали до Канади та привезли Петра зі собою. Привезли - бо Петро не хотів оставати самий на Волині. Хотів таки жити з своїми батьками в Курокі, Саск. Там ходив до школи та покінчив вищу школу, а потім остався вдома один рік.

В осени Петро приїздить до Інституту і записується на ірландський курс в університеті, та кінчить його на весні. Дуже працюватий студент і завжди пописувався добре в іспитах. Минулого року виграв нагороду "Бовмен Бродерс" та "Альфа Омега" стипендію. Широкий член "Каменярів" та "Альфа Омега". Каже що за чотири роки свого перебування в Інституті не оминув жадних зборів кружка, а коли він так каже, то це мусить бути правда.

Петро дуже любить наладнувати річи і для всяких потреб має знаряддя в своїй "шопі", що тимчасово міститься у верхній шупляді його шафи на шмаття.

Ми певні що Петро виробить собі блискучу кар'єру в своїй професії.

Петро Даркович
одержує степенъ В. Е.

МИРОСЛАВ КОВБУЗ.

Бідколи положила його мати в колыску 1926 року, від того часу Мирослав безперестанно блукає по цім Божім світі. Помимо того що першого дня втік зі школи - тоді він був ще "миросем", однак покінчив успішно нищу і вищу школу в Кадворт. Тепер, вже як Мирослав, докінчує філософський курс при сас-

качмановським університеті. Спеціалізується в біології і має надію покінчити ветеринарію.

Завсідні серйозний, Мирослав признається своїм товаришам, що переживає тепер найкращі дні в своїм житті, та не хоче подати імені тої причини. Нам цікаво знати коли він пічне танцювати.

Мирослав мав бути абсолювентом один рік скоріше та через недугу мусів перервати науку на один рік. Ми тішимося його присутністю між нами. Приємно нам слухати як в своїй кімнаті він вправляє свій сильний і милий барітоновий голос. Вже другий рік бере лекції співу і має надію стати добрим співаком, про що ми не маємо найменшого сумніву.

Мирослав є членом "Каменя - рів" і "Альфа Омега". Йому бажаємо якнайкращих успіхів в даших студіях.

Мирослав Ковбуз
дістає степенъ В.А.

МИХАЙЛО А. НЕГРИЧ.

Михайло А.Негрїч
одержує степенъ В. А.

Одного ранку якраз на святого Михайла зчинився вереск в домі Андрія і Юстини Негрич в околиці Бенлава, Манітоба. Таким голосним дитячим плачем оповістив своє прибуття на цю землю Михайло Негрич.

Перших чотири роки шкільного віку Михайло перебув на Сиґтоні, а коли батьки перебралися до Давфіну, Михайло продовжав свою науку там.

Замолоду цікавився народними справами. Був членом студентського Кружка, що пізніше переорганізувався в Сумк, де Михайло працював як член, провідник а нарешті як член Окруної Ради.

Скінчивши вищу школу записався на учительський курс у Биніпегу та п'ять і пів року учителював. Його зацікавлення в громадських справах зростало.З

великою охотою приходив на відчити, що їх час від часу виглошували наші громадські провідники й працівники. Вони часто згадували про важну виховавчу працю Інституту серед українських студентів, і Михайло постановив собі в душі що так скоро як обставини позволят, він це буде питомцем Інституту. Та треба було перше заробити грошей. Кидає учительство і дістає посаду при пошті в Портедж Ля Прері. Там вислужив три і пів року.

В 1944 році Михайло прибув до Саскатуну uczати до університету. Ставши питомцем Інституту П. Могили, він скоро освоївся і став одним з найбільш активних членів кружка "Каменярі". Є також рухливим членом "Альфа Омега". Він сильно вірить що відділи "Альфа Омега" повинні повстати при кожному університеті де є українські студенти, та щоби українська молодь відгравала провідну роль в просвітнім, економічнім та кооперативнім життю в Канаді.

Михайло спеціально інтересується та любить дискусувати на суспільні та економічно-політичні теми. Всего найкращого!

ПАВЛО ОРТИНСЬКИЙ.

Павло Ортинський родився в околиці Веригин, Саск. Каже що це диво мусіло статися десь в ранніх родинках по опівночі. Він є син Йосифа й Марії Ортинських - добре відомих зі своєї жертвенности на народні ціли.

Павло скінчив нищу науку в школі Терпіння а вищу школу у Веригин та Йорктоні.

Перед вступом до університету Павло перебув три роки на практиці в одного аптикаря в Йорктоні. Потім поїхав до манітобського університету та записався на курс медицини.

Та не все так стається як чоловік собі плянує. Вибухла війна і Павло записався до війська. Через три роки був інструктором при артилерії у Вікторія, Б.К. Тут Павло туй-туй що не дезертирував, бо при канадійській армії дістав класу дівчат. Взяло кілька днів нім він прийшов до себе.

Павло цього року докінчує фармацевтику і сподіється отворити власну аптику, десь в добрій околиці. Котра околиця його дістане буде мати широго помічника, бо Павло завсіді цікавиться ширшими громадськими справами. За своїх студентських часів, був у Виніпегу головою кружка "Прометей", а в Саскатуні бере участь в кружках "Каменярі", "Альфа Омега" та Сумк. Минулого літа одружився з активною панно Д. Грегоріє з Ріджайни. Їм обом студенти бажають всего найкращого.

Павло Ортинський
дістає сертифікат в
фармацевтиці.

Михайло Кіашук

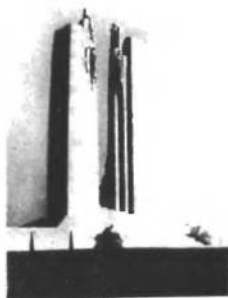
"Каменярам" подастило мати цього року між собою досвідченого фотографіста в особі п. Мих Кіашука.

Михайло записався до летннчої служби з весною 1941 року. По скінченні фотографічного: вишколу в Отаві, сповняв службу по своїм фаху на східнім побережжі Канади. В осеңи 1943 року виїхав за море і в злучі з своїми обов'язками звидів майже всі частини Англії та Скотландії. Двадцять днів по нападі аліантських військ на Нормандію, Михайла вислано до Європи та прилучено до другої британської армії. Перейшов Францію, Бельгію, Голандію та Німеччину. Багато бачив та багато пережив. До найбільше приємних його вражень належить при вітання народом аліантського війська в Брукселі. Радощам не було кінця. Картину крайнього спустошення бачив в німецькій порті Гамбургу. Та нічого більше його не зворушило, як та радісна вістка, що він може вертати до Канади.

Михайло є хлопцем такого типу, що кожний вважає собі за привілей мати його за товариша. Товариський, поважний, щирий та солідний - оце його головні прикмети. Поза свої студії найбільше інтересується зниманням знімок - фотографією. Його дорогоцінним скарбом - котрого береже як ока в голові, є маленька камерка, що він привіз з собою з Німеччини і з котрою він не розлучився б нізащо в світі. Вона є його постійною приятелькою, і більша частина знімок в цій журналі є його продукт.

Михайло учачає на курс інжінирії в університеті, та ми певні що навіть по скінченні курсу, він не забуде своєї любові камерки.

- М. М. Г. -

ПЕРША ГОДИНА
СУБОТА ВЕЧІР

В Музею Союзу Українок при Інституті.

УКРАЇНСЬКА ХАТА В МІНІАТУРІ

(Виконання п. П. Зварича для Музею Союзу Українок Канади)

Університет

Відділ Філософії

Буряник Василь	Джесмин	3
Гуцуцан Дмитро	Канора	3
Ковбуз Мирослав	Кадворт	2
Вережак Василь	Гефорд	1
Верезовський Борис	Міт Парк	1
Верезовський Ігор	Міт Парк	1
Верезовський Омелько	Міт Парк	1
Гупка Олекса	Інсінгер	1
Дробот Крій	Бюкенен	1
Загарія Василь	Бюкенен	1
Палк Володимир	Стрілов	1
Скорець Леон	Бюкенен	1
Слонецький Євген	Саскатун	1
Федорук Савеля	Гемтон	1
Ференюк Володимир	Вакав	1
Хомин Іван	Карпентер	1
Хохолья Іван	Донвел	1
Чорнейко Олег	Арран	1

Відділ Інженірії

Даркович Петро	Ню Вестминстер, Б.К.	4
Николайчук Михайло	Кемсек	3
Гавриш Нестор	Мічам	1
Залчковський Андрій	Гефорд	1
Зип Богдан	Слов Крік	1
Кіяшук Михайло	Норквей	1
Шевчук Іван	Виніпег, Мен.	1

Відділ Агрономії

Гитка Володимир	Кат Найф	3
Добровольський Дмитро	Гронлид	2
Федейко Павло	Кат Найф	2
Франко Василь	Ватсон	2
Яремій Андрій	Фері Глен	1
Вінтоник Никола	Кітлей	1

Відділ Педагогії

Валич Мирон, Б.А.	Морин Крік	4
Власійчук Петро	Райн	2
Збітнів Йосиф	Ендевор	2
Клапоушак Станіслав	Гефорд	2

Відділ "Комерс"

Гнатюк Тарас	Гилберт Плийнс, Мен.	3
Гавриш Мирослав	Мічам	1

Відділ "Норсінг"
Маркович Галя

Ню Вестмінстер, Б.К. 2

Відділ Медицини
Пуркан Дмитро

Бюкенен I

Відділ Фармацевтики
Наконий Іван

Ріджайна I

Відділ Домашніх Наук
Ігачик Маруся

Сонінгдейл I

Нормал

Вінджак Володимир
Григор Тарас
Грушка Павлина
Гуменик Анна
Гриба Василь
Гриба Маруся
Каленчук Трозина
Кіндрачук Дмитро
Клапоушак Едвард
Король Тарас
Плаксії Анна
Саїн Анна
Свик Петро
Сороківський Оля
Франко Анча
Пуркан Натей

Тіодор
Ейлшем
Стірджис
Бирджис
Норквей
Слов Крік
Бюкенен
Альвена
Гефорд
Донвел
Скрип
Тіодор
Принц Алберт
Слов Крік
Ватсон
Тіодор

"Бизнес Каледж"

Буряник пані В.
Гладиборода Маруся
Гупан Анна
Заброцький Соля
Заверуша Броніслава
Кудрик Оля
Микитюк Олеся
Радит Веронія
Стратійчук Оріся
Янісів Гюся

Джесмин
Мікадо
Бюкенен
Ленсінг, Мишиген, З.Д.А.
Бюкенен
Квил Лейк
Вон Мадон
Тіодор
Канора
Бюкенен

Вища Школа

Дванадцята Кляса
Ганкевич Анна
Гупка Никола
Дранчук Юрій

Дейфо
Інсингер
Галс

Залешук Орест
Ільницький Михайліна
Киверега Мирослав
Кінашук Катерина
Кінашук Стефан
Мекмелен Леонід
Олексин Андрій
Павлишин Василь
Панчук Вікторія
Пасічник Михайло
Процюк Павліна
Савчук Амералія
Савчук Чорнило
Татарин Дилька
Чорнейко Наталя
Шевчук Гала
Шур Василь

Одинадцята Кляса

Букурак Дмитро
Гаук Орест
Завальський Іван
Задворний Zenon
Козунь Оля
Ленко Віктор
Марковський Петро
Натішак Мирослав
Павлюк Zenon
Стефанюк "ирослав

Десята Кляса

Закус Петро
Чадинюк Модест
Комлай Володимир
Літвинович Богдан
Патер Василь
Савчук Іван
Савчук Орест

Дев'ята Кляса

Ласічук Никола
Стрілець Олександр

"Фарм Механикс"

Кучінський Едмонд
Павлик Никола

Мічам
Ешвил, Мен.
Бруксбі
Дефний
Дефний
Вірдейл
Карпентер
Гудів
Гронлид
Юкенен
Ст. Джулієн
Інсингер
Інсингер
Гомфілд
Арран
Сокол
Сван Плейн

Колонсей
Принц Алберт
Сендвіт
Дийвес
Нипавин
Донвел
Колонсей
Бруксбі
Мічам
Альвена

Міт Парк
Віта, Мен.
Монтріал, Квебек
Роректон, Мен.
Сталварт
Блов Крік
Блов Крік

Едмонтон, Альта.
Ватсон

Тіодор
Вилловбрук

НАМ НЕ ТРЕБА НОВИХ СЛІВ.

В пісні, що ми їх співаємо скоро і весело. Інші пісні є сумні, і їх співаємо повільно та поважно. Багато наших патріотичних пісень мають ходовий такт. Це є відповідніший такт для такої пісні, і так треба співати. Кожна пісня висловлює свою окрему думку, і після тої думки треба її співати, щоб слухачі вповні зрозуміли її.

Ми нераз любимо яку небудь пісню дуже витягати; мабуть хочемо її якнайбільше продовжити. Через такий спів, деякі наші найкращі пісні не можуть виказати своєї дійсної краси, - свого значіння. Розуміння та оцінка пісні залежить від її виконання в співі.

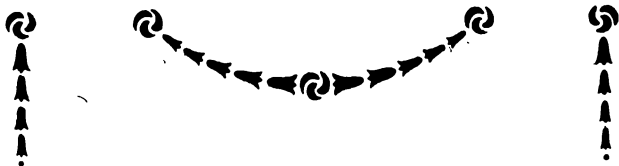
Читаємо, що хтось повинен скомпонувати новий національний гимн, бо "Ще не вмерла Україна" не виглядає на дуже патріотичну пісню. Мелодія - кажуть - не є відповідна. Та хто з нас співає цю пісню так, щоб вона показала своє значіння? Співаємо "Ще не вмерла Україна", та хтось з посторонніх почувши нас, подумав би що ми співаємо "вічна память Україні". На такий лад співаємо "Не пора москалеви й ляхови служити". Слова в цих піснях є бадьорі, войовничі, козацькі слова. "Ми поляжем", означає на полі бою, а не в ліжку. А ми так співаємо ніби вже готові спати лягати. Я певний, що коли б ми мали таку мелодію як французька "Марселеза", то ми вре одно не зміли б її співати, і далі хотіли б нової мелодії.

Я нераз бачив як українці, скінчивши співати "Ще не вмерла Україна", витягають руки з кишень, вирівнюються, стають в позір і співають "Гад сейв да Кінг". Чому? В школах вчать що треба стояти в позір коли співається національний гимн, та багато з нас не розуміють, чи не хочуть признати, що "Ще не вмерла Україна" є також нашим національним гимном. Певно, що як ми будемо співати, сперті на крісло, або тримати руки в кишенях, то ми не зможемо співати національного гимну так, як його ми повинні співати.

Нам не треба нової мелодії! Нам не треба нових слів! Нам треба тільки нового, сильного українського духа! Не будьмо плаксивими! Ми своїм співом, таким як він тепер є, ніколи нашої славної України не розвеселимо. Пробуємо зрозуміти й вірити в ті слова, що ми співаємо, і співаймо їх сміливо, гордо, бадьоро! Тоді й чужі люди з пошаною поставляться до нас, бо ми ... "покажем, що ми браття

З козацького роду"...

Евген Слонецький.

З Веселішої Сторінки з Життя Наших Університетників.

На третім поверху, в 46-ті кімнати, відбуваються регулярно жидівські збори. Пан Геняк часто таким зборам читає "райот ект" Підчас зборів, не можливо вгадати, хто в тій кімнаті живе, але як заберуться всі гості, там з знаходяться три брати -- Березовські.

Кажуть, що Омелян був дуже розчарований по "Галовін" забаві, бо Наконий не хотів зним зробити "дейт", Борис, як скінчить курс дентиста, буде вчитися ветеринарії, бо хтось йому сказав, що худоба також має зуби. Ігор журиться, що йому незадовго не стане отін на образки.

По другім боці коритара, Власійчук і Кішук готовляться до війни проти незнаного ворога, котрий на них нападає ночами.

Нам було б цікаво знати, чи Балич думає дістати "АТСМ" Поки що ми раді, що пілно не можливо виносити на третій поверх.

Галя Даркович і Савеля Федорук не розуміють, чому Пан Гавриш не дасть їм нагоди робити столовий плян.

Панна Ткачик бере курс "Гавсголд Саенс" -- не знати яку кар'єру вона має на думці?

Гупка каже, коли б дебати були в англійській мові, він би на певно виграв чаму.

Сподіємось, що Вінтоник і Франко, покінчуть свої курси будуть плекати пшеницю по 80 бушлів з акра.

Як хто має "мафлер" на продаж, він має в Бурсі готового купця, бо Гішка шукає такої машини.

Заячківський зміє по духубоській говорити, та де котрі бурсаки віруть, що він має духуборську вдачу.

Наш баритон, Ковбуз вчиться співати "лалейбай", щоб міг приопати дітей на Темперенс вулиці.

Коли Хомин, на сумківській забаві, питає Теренюка: "Де мій корсаж?" Теренюкові причулися "кукурудзи". Він тепер є переконаний, що дівчата на формальні забаві повинні мати цвіти.

Де котрі з бурсаків вже мають пляни, куди мають їхати як покінчуть школу. Яремій думає до Інсінгер їхати, а Нестор Гавриш до Ватсон. Гулуцан, з Бюхенен знаний як "пайд пайпер", поїде до Ст. Филипо.

Наш редактор Добровольський дуже цими днями журиться. Він думає, як продати 400 примірників журналу "Каменярі" та де дістати новий матрац.

Скорець тепер вірить, що оркестра на забаві в бурсі повинна грати "анданте" а ні "кон спіріто".

Тут студенти вчуться різних мов. Збітнів від когось в бурсі бере лекції по іспанській. Слонецький не користує з цієї нагоди, але вчиться "по русскии."

Зіп шукає нових окулярів, бо він свої збив до ложки.

Компанія "Мессі Герис" може не задовго збанкрутувати, бо Даркович і Миколайчук будуть свою фірму закладувати.

Шевчук не може розуміти, чому його мило довго не стоїть у вмивальні.

Хтось Чорнейкові сказав, що записався на сім літ до маринарки. Олег тепер дуже журиться.

Саксофоніст Хохоляк думає заступити місце Лу Костело, каже той актор постаріється. Каже Іван, "Голівуд ор. баст." Дробот має дуже добрий ніж. Він може з університету замахати печену курку в бурсі.

Дівчата на останній забаві були повбирані в міхах та в простиралах, але Палк переконаний, що дівчина найкраще виглядає у "светері."

Ми не можемо надивуватися, як Гнатюк може за дві хвилини вернутися на снідання.

Інструктор танків, Клапоушак може також давати лекції-- "як гратулювати."

Жалуються дівчата, що Загарія ніде не ходить. Вони вірять, що якась на нього в Бюкенен чекає.

А Вережак, Геффордський "кабелеро" каже що на нього ніяка не чекає.

Федейко зробив резолюцію, що буде купувати папіроси.

Цуркан не знає, чому на іспитах не дають більше як "А".

Один бурсак нарікає: Я хотів післати листа до дому, і пішов до Пана Буряника купити поштових значків-- а він не хотів продати, ані одини!

Гавриш, наш голова, хоче знати що ви думаєте про Гетьманшину бо хоче знати що відповісти Наказу коли той його запитав.

Е. Слонецький.

ЗАГАДКИ.

1. Ходить пані по майдані, куди гляне -- трава вяне.
2. Між двома дубами завязло теля зубами.
3. Кривеньке маленько збігає поле всеньке.
4. Діраве рядно все поле закрило і Бога просило, щоб зазеленіло.
5. Два брати втікають, а два здоганяють.
6. Бігли два пси, позадирали носи.
7. В землі росте, в воді кохається, а кинь у воду--злякається.
8. Малий патишок робить з майна попелок.
9. Ревнув від на четверо сіл.
10. Вийду на міст, потягну за хвіст -- воно зареве.
11. Що то за гість, що теплоту їсть.

Хрін каже:-- Я добрий з мясом.

А мясо каже:-- Я й без хрону добре.

СТАТУТ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА
при
ІНСТИТУТІ ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ в САСКАТУНІ

- I. НАЗВА: "Каменярі".
- II. ГАСЛО: Дупаймо скалу!
- III. ЦІЛЬ: Піднесення патріотичного духа й поширення українознавства між студентами.
- IV. СПОСІБ:
- A. Через підтримання цілей Інституту П. Могили.
 - B. Через заряджування відчитів, дебат, концертів та товариських забав.
 - B. Через видавання журналу "Каменярі" і заохочування студентів до літературної праці.
- V. ЧЛЕНСТВО:
- A. Членами Клуба стають наступні:
 - 1. Всі питомці Інституту ім. П. Могили.
 - 2. Українські студенти поза Інститутом, які одержать рекомендацію від одного члена й Почесного Голови, як також потвердження Голови Клуба.
 - B. Членська вкладка: в кожному шкільному році члени встановлять суму вкладки, яка буде обов'язує в наступному шкільному році.
 - B. Права Членів:
 - 1. Участи на збори Клуба.
 - 2. Дискусувати й голосувати на зборах.
 - 3. Бути вибраним до Управи Клуба.
 - Г. Втрата членських прав: загальні збори можуть виключити члена, який діє на шкоду Клуба.
- VI. УПРАВА:
- A. Склад:
 - 1. Почесний Голова.
 - 2. Заряд:
 - а. Голова.
 - б. Заступник Голови.
 - в. Писар.
 - г. Заступник Писаря.
 - г. Скарбник.
 - д. Начальники комітетів які подані в VI-A - 3.
 - 3. Стійні Комітети:
 - а. Редакторський - з п'яти членів.
 - б. Програмовий - з п'яти членів.
 - в. Фотографічний - з п'яти членів.
 - г. Забавовий - з п'яти членів.
 - г. Дебатовий - з трьох членів.
 - д. Спортовий - з трьох членів.

4. Тимчасові Комітети.
5. Контрольна Комісія: - з трьох членів.
6. Господарі - з сімох членів.
7. Провідник Кличу.
8. Піянiст /ка/.
9. Історик.

Б. Існування:

1. Всі частини Управи, крім дебатового й фотографічного комітетів, вибираються два рази в шкільному році.
2. Дебатовий і фотографічний комітети вибираються на цілий шкільний рік.
3. Шкільний рік приблизно рівняється університетському шкільному рокові.
4. При кінці шкільного року чотирьох присутніх членів Заряду, за потвердженням Почесного Голови, можуть розпоряджувати оставшими фондами Кружка.

VII. ВИБОРИ:

А. Номінації:

1. Кандидати до Заряду номінується подвійним способом:
 - а. Номінаційна Комісія, яку назначить Ректор Інституту, представить листу кандидатів на кожну позицію Заряду. Листа кандидатів буде представлена не менше як п'ять днів перед голосуванням.
 - б. Додаткові кандидати на позиції до Заряду будуть прийняті до номінаційної листи тільки за підписом сімох членів і за представленням їх імен перед Номінаційною Комісією, не менше як три дні перед голосуванням.
2. Кандидати на позиції в Управі /не до Заряду/, вибір яких рішиться голосуванням, номінується членами на виборних зборах.

Б. Голосування:

1. Слідуючі частини Управи вибирається голосуванням:
 - а. Почесний Голова.
 - б. Заряд.
 - в. Господарі.
 - г. Контрольна Комісія.
 - г. Провідник Кличу.
2. На вибір Заряду голосування буде тайне. Номінаційна Комісія назначить одну особу яка буде відповідальна за перепровадження тайного голосування.
3. Голосування на решту позицій поданих в 1. а це Почесний Голова, Господарі, Контрольна Комісія, Провідник Кличу - буде явне.

В. Назначення:

- По голосуванню новий Заряд назначить слідуючих:
1. Решту членів комітетів.

2. Тимчасові комітети, коли їх потрібно.
3. Історика.
4. Піаніста /ку/.

VIII. ОБОВ'ЯЗКИ:

- А. Почесний Голова - сповняє роль дорадника Заряду, вказує й суггестує плани праці на шкільний рік.
- Б. Заряд:
 1. Голова - є предсідником на Вибірних і Надзвичайних зборах Клуба та на зборах Заряду; дбає про розвій Клуба та надає загальний напрям його діяльності.
 2. Заступник Голови - займає місце Голови в його відсутності.
 3. Писар/ка - веде протокольні книги та провадить кореспонденцію Клуба.
 4. Заступник Писаря/ки - займає місце писаря/ки/ в разі його /її/ відсутності.
 5. Скарбник - провадить фінансові книги та дає зборам звіт фінансового стану Клуба.
 6. Начальники Комітетів - є відповідальні за працю своїх комітетів.
- В. Стійні Комітети:
 1. Редакторський - займається виданням журналу "Каменярі" та студентського провідника.
 2. Програмовий - заряджує програми на всі сходини Клуба.
 3. Фотографічний - займається збиранням знімків зі студентського життя й вироблення гуртової знімки питомців Інституту.
 4. Забабовий - заряджує всі забори Клуба.
 5. Дебатовий - заряджує всі дебати в Клубу.
 6. Спортовий - займається спортовими потребами Клуба.
- Г. Тимчасові Комітети - виконують надзвичайні потреби Клуба.
- Г. Контрольна Комісія - перевіряє приходи й розходи Клуба та піддержує внесок скарбника на прийняття фінансового звіту.
- Д. Господарі - займаються розміщенням меблів для потреб Клуба.
- Е. Провідник Кличу - проводить Бурсацький Клич при кінці сходин Клуба.
- Є. Піаніст/ка - акомпаніює до національних гімнів при отворенні й закінченні зборів.
- Ж. Історик - слідить за діяльністю Клуба і що пів року рекордує її в книжці призначеній для цієї цілі.

IX. ЗБОРИ:

- А. Вибірні:
 1. Відбуваються два рази в шкільному році.
 2. Перші Вибірні збори відбудуться не пізніше як в другій неділі в жовтні; другі Вибірні збори не пізніше як в третій неділі в січні.

3. На Вибірних зборах:
а. Всі члени нової Управи будуть проголошені
б. Цей статут буде прочитаний.

В. Загальні:

1. Звичайні - як за часто звичайні збори будуть відбуватися, рішення члени.
2. Надзвичайні - скликає Голова за:
а. порадою Заряду.
б. домаганням п'ятої частини членів.

В. Заряду:

1. Скликає Голова Круга.
2. Включає Голову й не менше шістьох інших членів Заряду.
3. Заряд відповідальний за рішення на цих зборах перед загальними зборами.

Г. Комітетів:

1. Скликає начальник комітету.
2. Включає начальника й більшість назначених членів комітету.
3. Комітет відповідальний за свої рішення перед Зарядом.

Г. Мова: - Всі збори будуть перепроводжуватися в українській мові.

Х. ЗМІНИ Й ПРИНЯТТЯ СТАТУТУ:

- А. Параграфи I, IX - Г, і X - А не можуть бути змінені.
- Б. Інші параграфи цього статуту можуть бути відкинені, доложені, змінені вповні або частинно тільки за внеском члена Заряду та за згодою більшості членів на двох загальних зборах.
- В. Цей статут увійде в життя I-го січня, 1947 року.

Цього року Кругок "Каменярі" вважав кінцевим зробити ревізію свого статуту. До цієї праці був назначений п. Дмитро Гулуцан. Він взяв собі до помічі Мирона Балича, В.А. і Власа Дарковича, В.С.А., М.С. . Разом вони працювали вільними хвилями через п'ять тижнів, і новий статут є продуктом їх праці.

Заряд Круга "Каменярі" висловлюємо їм шире подяку а також Докторові Андрусининові та п. Сирникові й п. Мадюкові за їх поради й критику, бо без їх помічі статут не був би таким як він є.

Мир.М. Гавриш,
Голова "Каменярів"

Всеч. о. Т. Ковалишин

передше панне Анна Біловус, о. Ковалишин має щиро і вірну поміч та заохоту в своїй праці. Мають двоє милих діточок - Лесю і Дениса.

"Каменярі" вітають свого капелана о. Ковалишина в Саскатуні, і з щирого серця бажають йому та його сім'ї доброго здоров'я і завзятої витривалості на церковній ниві.

РІЗНІ ЗАІНТЕРЕСУВАННЯ

Михайло Гуменюк по фаху - музик. Та його зацікавлення і активність сягають далеко поза межі самої музики. Він належить до тих людей, що не можуть сидіти тихо, загнучи руки.

Приїхавши до Канади малим хлопцем, він ходив до школи у Вінніпегу та zarazом вчився музики, до котрої мав спеціальне замилювання. Кажуть що був наймолодшим басом в хорі "Боян" та в хорі при Соборі в Вінніпегу. Був учителем Рідних Екіл, музики та дріфтен-том в різних містах західної Канади, а 1941-го року був покликаний Інститутом та централею Сус до Саскатуна. Тут одружився з активною Сумківкою - Марусею Лесничук 1942-го року. Мають маленького сина - Дениса.

В Саскатуні взявся щиро до організаційної праці. Зорганізував і вивчив церковний хор, відновив Сумк, приготував концертні програми на сцені і для передачі через радіо, а попри те є вже другий рік Головою Церковної Громади, вчить хор в Інституті, веде музичне студіо і належить до симфонічної оркестри.

НАШ КАПЕЛЯН

Коли ви ще не знаєте нашого пароха та капелана, і перший раз зустрінетеся з ним, то він з певністю вийде у вас дуже приємне враження своєю отвертою, щирою і рішучою вдачею.

Отець Ковалишин належить до наймолодших наших священиків, так своїм віком як і своїм служінням в Церкві. По висвяченні на священика під час 8-го Собору, був призначений парохом в Сенді Лейк, Ман. Там вислужив чотири роки, зміцнив громаду та в значній мірі, причинився до збудування гарної церкви. Року 1944-го був назначений військовим капеланом, і на тім становищі перебував два роки в східній Канаді. Цього року назначено його парохом в Саскатуні, де також чекає на нього будова нової церкви.

В особі своєї дружини, пе-

Михайло Гуменюк

Мирослав Стечишин

Цього року припадають 25 літні роковини редакторської праці пана Мирослава Стечишина при нашому тижневику "Український Голос". Четверть століття пан Стечишин працював щиро й віддано для української справи, з якою ми всі є тісно зв'язані й якою ми всі так дуже дорожимо. Не демагогією годував він читачів "Українського Голосу". Не дострокував він до їх смаку, чи апетиту, не йшов він по лінії найменшого опору, а мужньо й відважно одкривав правду і оставав в обороні українського народу, його честі і слави.

Мирослав Стечишин родився в селі Глешаві, тербовельського повіту, 1884 р. В тих часах такі були політичні обставини в Галичині, що власти переслідували кожного свідомого

українця. Тому то й пан Стечишин не міг скінчити ані гімназії, ані семінарії, бо в Галичині для нього, тоді молоденького студента, двері були замкнені й він на 18-ому році свого життя мусів покидати рідний край, родичів своїх і поїхав до Канади.

Про журналістичну працю пана Стечишина коротко скажемо таке: В 1908 році почав видавати місячник "Робучий Народ". Від 1913 - 1915 рр. редагував газету "Новини" в Едмонтоні. Пізніше редагував "Народну Волю" в Скрентон, Па. В останніх часах незалежної України Головний Отаман С. Петлюра покликав пана Стечишина до Української Дипломатичної Місії в Вашингтоні, де він був секретарем до 1921 року. По розв'язанню цієї укр. амбасад, пан Стечишин їздив до Тарнова до Головного Отамана, щоб здати звіт із діяльності амбасад. Коли вернувся до Канади, Адміністрація Українського Голосу покликала його на редактора, де він працює й до сьогодні.

Учітеся, брати мої!
Думайте, читайте,
І чужому навчайтеся, —
Свого не цурайтесь:
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Чужі люди цураються,
В хату не пускають,
Свої діти, — як чужі,
І немає злomu
На всій землі безконешній
Веселого дому.

Тарас Шевченко.

Хор під проводом п.Я.Вубняна, що виступав на концерті
Укр.Школи 9-го серпня, 1946 року. Хор зложений з курсантів
У.Ш., питомців Інституту та деяких громадян з Саскатуну.

Частинка групи танцюристів на Іурсі Української школи при
Укр. Інституті ім. П. Могили в Саскатуні. В першій ряді по се-
редині інструктор п. Б. Мошук з Торонто. П'ятдесят танцюристів
в пишних строях виступали на величавім концерті Укр. школи.

ІНСТИТУТ

НЮТЕНА КОЛІДЖИТ

НОРМАЛ

БУДИНОК ХЕМІЇ

БУДИНОК ІНДЖЕНІРСТВА

КАНВОКИЙШАН ГАЛ

СЦЕНИ

І КУРКА З ДОМУ

БУРСАЦЬКОГО

ГЕЛОВІН

ГЕЛОВІН-ПО ЗАБАВИ СМАК ПРИБУВАЄ

МРІЇ, МРІЇ.....

ЖИТТЯ

на заставі

ХТО Б УГАДАВ

ОЙ КАЗАЛА МЕНІ МАТИ...

Ой казала мені мати
Пильно учитися,
На бурсаки молодії
Не дивитися.
Ой мамо, мамо, мамо,
Не дивитися.

Цілий тиждень йду до школи,
Знання набираю,
І на співи і на збори
І ще вишиваю.
Ой мамо, мамо, мамо,
І ще вишиваю.

У неділю ранесенько
Я до церкви йду,
У неділю по обіді
Ще і танки беру.
Ой мамо, мамо, мамо,
Ще і танки беру.

Ой хороший той інструктор
Що ті танки учить,
Як поглянемо на нього,
То нам серце щемить.
Ой мамо, мамо, мамо,
То нам серце щемить.

Нерід пильно я учуся
Аж над книжкою засну,
Але прийде та п'ятниця
Таки кіна не мину.
Ой мамо, мамо, мамо,
Таки кіна не мину.

- Анна Гупан -

Можна співати на арію "Ой казала мені мати, тай
наказувала".

В їдальні.

- До кухні, пане Гулуцан,
до кухні !

Кухарка і її помічниці в кухні - заскочені
несподівано нашим фотографістом.

SECRETARIAL COLLEGE

and

School of Accounting

Saskatoon, Canada

*sends the Season's Greetings and
Congratulations on your excellent
Year Book.*

WE OFFER:

- Larger instruction staff, carefully chosen from the University of Saskatchewan, University of Manitoba, Calgary and Peterborough Normal Schools.
- Wider choice of courses.
- The Diploma of the Business Educators' Association of Canada, for 50 years the symbol of superior training.
- An enviable record in placing more graduates in better positions.
- Social and recreational benefits of a larger college.
- BEST POSSIBLE TRAINING IN THE SHORTEST POSSIBLE TIME.

L. F. FURSE

Kempthorne Bldg.

Principal

Phone 6333

DR. M. H. BOYKOWICH

DENTAL SURGEON

EVENINGS BY APPOINTMENT

403 Canada Building

Saskatoon, Sask.

PHONES

Office 4774

Residence 91669

KYLE, FERGUSON & HNATYSHYN

Barristers, Solicitors, Notaries, Etc.

GEORGE A. FERGUSON

DAVID C. KYLE

JOHN HNATYSHYN, B.A., L.L.B.

Phone 4261

214 Priel Bldg., 21st St. East

Saskatoon, Sask.

TO ALL OUR FRIENDS WE EXTEND
SINCERE GREETINGS

Compliments of

Thams Studio

Phone 6631

Heintzman Hall, 2nd Avenue

Saskatoon, Sask.

SEASON'S GREETINGS

TO ALL CLIENTS AND FRIENDS

DR. G. E. DRAGAN

601 Canada Building

Phone 3293

Saskatoon, Saskatchewan

It Pays To Advertise . . .

Your advertising staff spent considerable time in soliciting ads from the business firms and professionalists of Saskatoon. Some of these had been inserting ads in our Year Book before — some had not been contacted in this matter.

We are very pleased to be able to present quite a number of new advertisers. On behalf of the old and new subscribers may we suggest that when you do shop, be sure to patronize those who have advertised in our Year Book.

With Compliments of

New

Broadway Theatre

In Nutana

PHONE 97075

"All the Fine Pictures Will Come to the Broadway"

WAIT FOR THEM!

BROTHERS BAKERY

912-20th Street West

Saskatoon, Sask.

WE BAKE . . .

WHITE, BROWN AND RYE BREAD
BUNS, CAKES AND PASTRY

PHONE 7366

Nestor Wiwchar, Proprietor

OUR GRADUATES

succeed in the

Dominion Civil Service

Saskatchewan Public Service

and in Municipal and General Business Offices everywhere
in Canada.

FOR INFORMATION write, telephone or call

SCOTT BUSINESS COLLEGE LTD.

W. J. G. SCOTT, B.A., Principal

118-2nd Avenue North

Saskatoon, Sask.

FYFE'S DRUG STORE

Drugs — Prescriptions — Toiletries — Medical Supplies
Soda Fountain — Confectionery
Magazines

The friendly store closest to the P. MOHYLA INSTITUTE.

906 Victoria Avenue

Phone 91225

PHONE

7 2 5 8

PHONE

7 2 5 8

CITY TAXI

Prompt and Courteous

Day and Night

City and Country Service

Owners and Operators

F. J. HAWRISH and P. STOKALKO

420-20th Street West

Saskatoon, Sask.

New Red Robin Cafe

★ MEALS AND LUNCHES

★ ICE CREAM

★ FRESH FRUIT IN SEASON

★ MAGAZINES AND CIGARETTES

Broadway Avenue

Phone 91201

Obe's Confectionery

Fruit, Pastry, Ice Cream and Drinks

School Supplies

Magazines

WE APPRECIATE YOUR PATRONAGE

910 Victoria Avenue

Saskatoon, Sask.

SHOP WITH CONFIDENCE

at

The **BAY**

Saskatoon's Friendly Store

Hudson's Bay Company.

INCORPORATED 27 MAY 1870

J. W. STECHISHIN, B.A., L.L.B.

Barrister, Solicitor and Notary Public

413 Canada Building, Saskatoon, Sask.

Office 2110

PHONES

Residence 98196

Season's Greetings from

British Coal & Wood Co.

for all your FUEL SUPPLIES

101 Pacific Avenue North
Saskatoon, Sask.

PHONE 7622
N. Rak, Proprietor

With Compliments of

Parisian Dye Works

Cleaning • Pressing • Repairing

321 Avenue F South

Phone 4474

UKRAINIAN BOOK STORE

For all your
School Supplies, Stationery and Musical Instruments
at reasonable prices.

229-20th Street West
Saskatoon, Sask.

Phone 6072
P. Tkachuk, Proprietor

THE EMPIRE MEAT CO. LTD.

WHOLESALE AND RETAIL

Manufacturers of the famous
Peerless Pork Sausages, Wieners, Bologna, Liver Sausage,
Polish Sausage, Bacon, Hams, etc.

Phones 2733 - 3995

330-2nd Avenue South

Saskatoon, Sask.

GREETINGS from

PURITY DAIRY
Limited

"Safe Dairy Products"

733 Broadway Ave.

Phone 5551

Saskatoon, Sask.

Genuine Frigidaire . . .

Electric Refrigerators and Stoves
when available.

SASKATOON HARDWARE CO. Ltd.

2nd Avenue, Saskatoon

If ROSE Cleaned It
. . . It's C-L-E-A-N

spells satisfaction.

D I A L 6 1 0 8

We Call and Deliver

Arthur Rose LIMITED
CLEANERS · LAUNDERERS · FURRIERS

Compliments of

Midwest Litho Ltd.

Vancouver — Saskatoon

Western Canada's Leading

- ★ Lithographers
- ★ Printers
- ★ Bookbinders
- ★ Stationers

Autographs

